

KINDERREVOLUTIE

Joris Denoo

Kinderen de baas?? Waar heb ik dat nog gehoord? In dit verhaal gebeurt het echt. De ouderdagverblijven zitten eivol. Maar die ex-kinderen komen ook in opstand. Hoe zal dat allemaal opgelost raken? En... loert er alweer geen nieuwe revolutie om het hoekje? Wat is de burgemeesterin bijvoorbeeld van plan? Een razend spannend en grappig verhaal voor kinderen en ex-kinderen die niet zitten te suffen of te surfen.

Waarin kinderen de baas worden over de ex-kinderen

'Hier linksaf draaien, mam. Rustig maar. En kijk uit voor die voetgangers op het trottoir: met ouders kan je niet voorzichtig genoeg zijn'.

'Ja, Franklin'.

'En vergeet je boterhammetjes niet mee te nemen als je uitstapt'.

'Nee hoor, Anaïs'.

Een minuut later parkeert mam de auto netjes in de rij. Het is al een drukte vanjewelste bij het ouderdagverblijf BRAAF!

'Heb je je pilletje bij je?'

'Jaja'.

'Om twaalf uur vanmiddag slik je dat netjes door, hé. Anders is er weer geen huis met je te houden'.

'Maar hoe weet ik dat het twaalf uur is? Kloklezen is voor oude ouders. Het is zo moeilijk'.

'Je vraagt het maar aan de ouderoppas'.

'En als die dan net op het toilet zit?'

'Dan luister je zelf maar naar het belletje van de klok, mam'.

Anaïs, Franklin en mam stappen uit. Als een brave ouder geeft mam de auto-sleutels aan Franklin af.

'Zo. Kusje?'

'Kusje'.

Franklin sluit de auto af, terwijl Anaïs mam naar het poortje van ouderdagverblijf BRAAF! brengt.

'Dag mam. Braaf zijn, hé. Om kwart over vier komen we je weer ophalen'.

'Jaja. Dag Anaïs'.

'Ga nu maar'.

Franklin wuift nog even gedag naar mam en gaat dan met Anaïs naar school. 'Zo,' zegt hij tegen zijn zus, 'weer even een dagje op adem komen. Maar ze mag haar pilletje niet vergeten in te nemen, anders krijgen we weer een onrustige avond'.

'Ze mag ook geen kou vatten als ze buiten gaat. Ze loopt soms met haar jas open, om stoer te doen. Ach, ouders denken vaak niet verder dan hun neus lang is'.

'Zeg dat wel. Er is altijd wat'.

'En dan te bedenken dat we vroeger nog meer zorgen hadden, toen pa nog thuis woonde'.

'Ik hoop dat er goed voor hem wordt gezorgd'.

'Dat zal wel. Anoeke, de dochter van zijn vriendin, is streng maar rechtvaardig'.

'Kinderen met twee ouders hebben toch wel de handen meer dan vol elke dag'.

'Zeker weten. Wij mogen van geluk spreken. Eén ouder is al een hele last'.

Anaïs en Franklin stappen nu stevig door. Het is al acht uur gedeeld door twintig. Klokslag halfnegen gaat de school aan. Dat is zo vijf dagen per week. De afvoeding van kinderen begint elke dag behoorlijk vroeg én stipt. In de stad zijn veel scholen waar kinderen afgevoed worden. Even alfabetisch vermelden:

Cijfers & Letters

De School met de Bijbel

De Sint-Niklaasschool

De Stedelijke Basisschool

De Linde

De Tuimelaar

Kinderland

De opvoeding van de ouders gebeurt in ouderdagverblijven. Er zijn er te veel om op te sommen. Even een greep uit het aanbod, zomaar:

BRAAF!

Ouderdroom

Moederweelde

Rustig maar

Vaderparadijs

Opgevoed staat netjes

Voldoende afgevoede kinderen zijn de bazen over de ouderdagverblijven en de scholen. Ouderoppassers, meesters en juffen zijn ook allemaal kinderen met een prima afvoeding achter de rug.

Anaïs en Franklin komen aan de schoolpoort van De Tuimelaar. Zoals elke ochtend houdt Lise daar een oogje in het zeil. Lise is de directrice van De Tuimelaar. Ze is een van de best afgevoede kinderen uit de stad. Ze heeft het dan ook ver geschopt.

'Goeiemorgen, Lise'.

'Hallo, Franklin, Anaïs'.

'Goed geslapen vannacht?'

'Weet ik niet, want ik sliep'.

'Ik heb lekker gedroomd'.

'Je schoenveters zijn weer te keurig geknoopt, Franklin'.

'Daar doe ik onmiddellijk iets aan', zegt Franklin. Hij bukt zich en knoopt zijn veters los.

'Doe je mond es even open, Anaïs', zegt Lise ondertussen. Met aandachtige spleetogen loert de jonge directrice in het gapende gat.

'O, geen kauwgum?!' zegt ze dan verbaasd.

'Eh .. nee .. vergeten', antwoordt Anaïs verlegen.

'Maar kind toch! Straks vergeet je je eigen hoofd nog. Hier, neem er een van mij. Maar zorg dat je morgen in orde bent. Het is nu al de tweede keer deze week'.

'Ja. Dank je wel, Lise'.

'Hoe gaat het met jullie mama?'

'O, we mogen niet klagen, nietwaar Franklin?'

'Nee, dat valt best mee', knikt Franklin.

'Die ouderdagverblijven zijn toch een zegen voor de kinderen', zegt Lise. 'En jullie pa? Zit die ook .. ?'

'Nee, hij niet. Hij werkt op een ouderkantoor. Zijn vriendin brengt er hem elke dag naartoe'.

'Aha. Mooi is dat. Zo, nog een prettige dag verder'.

Anaïs gaat naar de vierde klas. Franklin zoekt de vijfde klas op.

'Een zeer goede morgen, Arne', groet hij opgewekt.

'Zo vrolijk vandaag, Franklin?' zegt de meester.

'Ach, je hebt van die dagen, hé. Ik ben met het goede been uit mijn bed gestapt. Hé, wat is er met Joren aan de hand?'

In een hoek van het klaslokaal staat Joren met zijn handen op zijn hoofd te prullen. Er trekken onweersbuien over zijn gezicht.

'O, hoekenwerking voor hem', zegt Arne. 'Hij gedraagt zich als een ouder: hij heeft weer zijn beste kleren aan. Dat zijn toch geen manieren voor een schooljongen'.

'Nee,' schudt Franklin, 'die Joren is echt wel te veel opgevoed. Tja, wat wil je: slechte ouders, slechte kinderen, hé'.

'Ik geef hem nog een lesje vandaag', zegt Arne, terwijl hij nog eens dreigend naar Joren kijkt. Die trekt een gezicht als een verkreukelde krant.

'En ik spreek binnenkort eens met zijn ouders. Dat kan zo niet doorgaan. Jammer eigenlijk, want net vandaag ben ik jarig. Ik was in een opperbeste bui vanmorgen'.

'Proficiat, Arne. Hoe jong ben je nu?'

'Twaalf jaar geleden ben ik bij mijn ouders gaan wonen'.

'Nou, nog veel prettige jaren gewenst'.

'Dank je wel. Als mijn ouders de deur uit zijn, koop ik een bubbelbad. Dan pas wordt het echt prettig. Maar laten we nu aan de slag gaan: daar komt de rest van de klas al aan'.

Anaïs bereidt met de vierde klas een ouderavond voor. Die heeft binnenkort plaats in De Tuimelaar. Ze beluisteren eerst drie keer de cd Ouders voor Ouders. Ze krijgen stuk voor stuk melige liedjes te horen. IJverig schrijven de vierdeklassers hun bedenkingen bij de teksten op. Juffrouw Timi zal die allemaal gebruiken voor de grote opvoedingstoespraak van de directrice op de komende ouderavond.

'We mogen de liedjes vooral niet gaan uitbeelden', zegt ze. 'Ouders willen altijd alles spelen. Dat is fout. Dat is echt ouderwets. Naar muziek moet je ook gewoon kunnen luisteren. Doodgewoon luisteren. Niet onmiddellijk gekke grimassen gaan trekken, verf aan je kop smeren en onnozele gebaren maken. Dat is een bekende ouderlijke afwijking. Ook sommige dubbelepuntmeisjes en kommajongens lijden daar aan. Dat moet dringend afgevoed worden. De Tuimelaar maakt daar werk van'.

De kinderen knikken begrijpend. Het is maar al te waar wat juffrouw Timi zegt. Er is nog veel werk aan de winkel.

'Laten we de cd nu nog eens beluisteren'.

Plotseling rinkelt het gsm-toestel van Freya. Het is de ouderoppas van ouderdagverblijf Rustig maar.

'Goeiemorgen, Freya hier'.

'Goeiemorgen. Bernd van Rustig maar. Niet schrikken, hoor, er is niks ernstigs met je ma aan de hand. Ik bel je op in verband met centen. Je ma beweert dat ze het geld voor het warm middagmaal verloren heeft. Eh ... ik wou even zeker weten of ze wel echt het geld van jou heeft meegekregen'.

'Dat is zo, Bernd', zegt Freya. 'Heeft ze het alweer verloren?'

'Eh ... misschien nog een vervelend vraagje: durft ze wel eens te liegen? Heb je haar daar al op betrapt?'

'Dat komt wel eens voor, ja'.

'Tja. Wat doe ik daar nu aan, hé'.

'Morgen geef ik haar centen mee voor twee warme middagmalen: die van vandaag en die van morgen. En ik zal haar toch even berispen ook. Grote gribus, die ouder is een nagel aan mijn doodkist'.

'Ja, doe dat', zegt Bernd opgelucht. 'Het is een sloddervos, hé'.

'Ja,' knikt Freya, 'ik vraag me echt af van wie ze dat heeft. Kijk je er vanmiddag goed op toe dat ze haar bord helemaal uit eet? Daar hebben we de laatste tijd problemen mee'.

'Komt in orde, Freya. Okidoki. Da-ag. Nog een leuke schooldag verder'.

'Dag Bernd. De groetjes aan mijn mama'.

'Doei!'

Freya stopt haar gsm in de bank en luistert weer naar de Ouders voor Ouders-cd.

***Buiten is het altijd kouder
voor een grijze ouder.
Plets, plets, plets, plets,
de regen valt weer ouderwets.***

***Oei, mijn nagellak!
Foei, mijn das!
Het oude meisje gaat weer uit haar dak.
De oude jongen is niet in zijn sas.***

***Mopperkonten onder zwarte paraplu's.
Zuurpruimen in saaie grijze wagens.
Mopperpruimen, zuurkonten,
zwarte, grijze soep.***

***O, hoe heerlijk ouderwets
als het oude wijven, pijpenstelen
en haaiantanden regent.
Plets, plets, plets, plets.***

***Zal ik u even plassen, meneer?
Bent u al gewassen, mevrouw?***

'Ochherejezus,' zegt Freya tegen Anaïs, 'kan het nog meer ouderachtig?'

'Erg, hé', knikt Anaïs. 'En dan dat stomme laatste stroofje. Eerst janken ze een liedje vol, en dan doen ze alsof ze het leuk vinden'.

'Ja, die onzin zou verboden moeten worden'.

'Ach, hoe meer je ouders iets verbiedt, hoe vlugger ze het doen'.

'Dat moet je zelfs mijn grootje niet wijsmaken'.

'Wist je dat er ook plannen bestaan voor een Ouderen voor Ouderen-cd?'

'O lieve hemel, nee toch!?'

'Jaja. De opa's en de oma's willen nu ook hun eigen plaat'.

'Daar moeten we met z'n allen een stokje voor steken. Alle afgevoede kinderen moeten samenwerken'.

'Willen jullie nu wel eens wat harder tateren?' klinkt het plotseling in de klas.
'Sorry, juffrouw Timi'.
'Je weet wat ik denk over kinderen die hun mond houden, stilzitten of geheimzinnig fluisteren'.
'Ja, juffrouw Timi'.
'En kruis je armen niet zo .. zo .. zo vreemd, Freya, je lijkt wel een kangoeroe met te korte voorpootjes'.
'Hihihi. Sorry, juf'.

De twintigste eeuw was een hel voor kinderen. Sommige vervelende dingen uit die droevige, ouderwetse tijd gebeuren nu nog af en toe. Gelukkig niet zo vaak meer.

Dat gedoe met limonade bijvoorbeeld.

Is een half glas limonade halfvol of halfleeg? Luister naar een gesprek uit de twintigste eeuw tussen een grote mens (1 meter 83) en een kind (1 meter 57).

'Je drinkt verdorie weer te gulzig'.

'Mmpff'.

'Slokop!'

'Mmpff'.

'Het staat nog maar voor je neus en het is al halfleeg! Je zus is toch zo gulzig niet?!'

'Maar nee! Het is nu nog halfvol! Kijk maar'.

'Weet je het weer beter?'

'En ik kreeg er minder dan de anderen'.

'Dat is niet waar. Iedereen kreeg gelijk'.

'Jennifer kreeg veel meer'.

'Nee!'

'Jongens hebben meer dorst'.

'Wil je een optater misschien?!'

'Nee, nog een beetje limonade, graag'.

'Hier!!'

'Au!!'

Sommige oorlogen zijn er gekomen door gekijf over stukken land of zee. Iedereen wil meer. Sommige ruzies zijn oranje of citroengeel, en sprankelend, met veel prik.

'Naar je kamer, snotneus!'

Tot zover dat gedoe met limonade. Echt ouderwets. Maar soms duikt zoiets nog eens even op.

Op zaterdagvoormiddag vergadert de kindergemeenteraad van de stad in de kelderverdieping van het stadhuis: burgemeesterin Alejandra, eerste schepen

Robbe (geld), tweede schepen Freya (sport), derde schepen Anaïs (cultuur), vierde schepen Franklin (groen), vijfde schepen Arne (opvoeding en afvoeding), zesde schepen Anoek (feesten), zevende schepen Tatjana (verkeer) en gemeentesecretaris Roy. Lise schrijft het verslag van de vergadering voor de kranten.

Vandaag bespreken ze de ouderavond in De Tuimelaar (die eigenlijk meer een kinderavond moet worden) en het kinderverkeerplan (er zijn problemen door de ochtend- en avonddrukte bij de ouderdagverblijven). Soms is het een gekakel als in een kippenhok. Alejandra probeert de baas te blijven; af en toe klopt ze met een houten hamer op tafel. Hier en daar klotst de cola dan geschrokken uit de glazen.

'Stilte alstublieft! Neem geen voorbeeld aan de grotemensengemeenteraad. Die kwaken als kikkers in een poel door elkaar'.

'Wie iets wil zeggen, wuift even met zijn hand. Zo was dat toch afgesproken?'

'Precies. Laten we tonen dat we goed afgevoed zijn'.

De stadhuispoes Patsy trekt zich van die herrie niks aan. Rustig wandelt ze over de vergadertafel, over de mappen en papieren van de gemmenteraadsleden. Patsy woont al zeven jaar in het stadhuis. Ze is dus drukte gewend.

'Kijk: Patsy kan haar mond wel houden!'

'Wat moet ze wel van ons denken?'

Alleen de schepen van groen zit er nors en zwijgzaam bij. Voortdurend kijkt hij kwaad naar de schepen van cultuur. Die doet alsof ze daar niks van merkt. Hebben broer en zus misschien ruzie? Plotseling buigt Franklin zich naar Freya.

'Heb je je gsm mee?' vraagt hij fluisterend. Freya knikt.

'Mag ik die even lenen? Ik heb een dringende boodschap'.

'Ja, maar niet te lang, hé. Het geld groeit niet op mijn rug'.

'Oké'

Vanuit haar ooghoeken loert Anaïs verbaasd naar haar broer. Wat is die nu van plan? Hij verdwijnt met het gsm-toestel van Freya enkele minuten in de wc.

'Zeg: dat duurde toch lang, hoor!' protesteert Freya, als hij weer verschijnt.

'Hier: een euro'.

'Ach, dank je'.

'Stilte alstublieft!' roept Alejandra.

Met gefronste wenkbrauwen zit Anaïs naar Franklin te staren. Die doet nu op zijn beurt alsof zijn neus bloedt.

Tien minuten later wordt er niet op de deur geklopt. Twee agenten in uniform vallen zomaar binnen in de kelderverdieping van het stadhuis!

'Hé, wat is dat nu!? Kunnen jullie niet kloppen?' roept Lise. Als directrice is ze dat helemaal niet gewend.

'In de kindergemeenteraad zijn ouderen niet welkom!' zegt Alejandra. Ze klopt driemaal met haar hamer op tafel. Patsy huft geschrokken in de open haard. Gelukkig is het mooi, warm weer buiten.

'Weg met de politie!'

'Ouderen buiten!'

'We zijn opgebeld door eh ... door die jongeman hier', zegt een van de agenten. 'Franklin, hé?'

Franklin knikt ernstig. Iedereen kijkt hem verbaasd aan. Het gehassebas valt nu stil.

'Heb jij de politie gebeld met mijn gsm?' vraagt Freya verbouwereerd. 'Had ik dat geweten!'

'En waarom dan wel?' zegt Tatjana dreigend.

Franklin schraapt zijn keel.

'Ik wil een proces-verbaal laten opstellen', begint hij. 'Een proces-verbaal waar veel getuigen bij zijn. Daarom heb ik de politie gebeld'.

'O ja? En waarom dan wel?'

Anaïs zet zich schrap. Ze voelt dat het over haar zal gaan.

'Omdat Anaïs deze week driemaal meer limonade heeft gekregen dan ik', zegt Franklin dan. 'Dat is niet eerlijk. Dat is... dat is ouderwets'.

'Maar meisjes gaan voor!' protesteert Anaïs.

'Waar is dat gebeurd, knul?' vraagt een agent.

'Thuis, bij mijn moeder'.

'Is deze moeder ook de moeder van dat meisje?'

'Ja'.

'Dan is zij zodus uw zus?'

'Ja'.

'Thuis - bij - de - moe - der', mompelt de agent. Hij haalt een boekje boven, likt per vergissing aan zijn balpen en schrijft de gemompelde woorden op. De andere agent kijkt goedkeurend toe.

'En dat is tot driemaal toe gebeurd?'

'Ja', knikt Franklin. 'En de gemeenteraadsleden hier zijn nu de getuigen van mijn verklaring'.

'Hela, hela: we leven niet meer in de twintigste eeuw, hé!' roept Roy. 'Gedraag je als een kind, niet als een mens van bijna twee meter!'

'En wij drinken cola thuis!'

'Wij ook!'

'En wij gieten zo veel limo uit als we zelf willen'.

'Je mama is niet goed afgevoed'.

'De politie moet ook afgevoed worden'.

'Franklin is een ouwe zeur'.

'Go home, police!'

'De kinderen hebben het hier voor het zeggen'.

'Franklin uit de gemeenteraad!'

'Ik wil geen getuige zijn!'

'Ik ook niet!'

'Ik ook niet!'

De balpenagent haalt zijn schouders op. De andere ook.

'Wij hebben alleen onze plicht gedaan', zegt hij. 'Als we opgeroepen worden, komen we'.

'Stop dat boekje maar weer weg', zegt Alejandra. 'Dat is een bevel van de burgemeester. Limonaderuzies moeten ergens anders worden uitgevochten'.

'De burgemeester is de baas over de politie!' roept Arne. 'Dat weet iedereen, zelfs de meest opgevoede ouders!'

'Vooruit dan maar'. De agent stopt zijn balpen en zijn boekje weg.

'Wil je later nog een klacht indienen?' vraagt hij aan Franklin. Die haalt nu ook zijn schouders op.

'Laat maar', zegt hij dan, want hij kijkt plotseling in de ogen van Anaïs; ze lijken op die van een schooljuffrouw uit de twintigste eeuw.

'Nou, dan verdwijnen we maar weer. Nog een prettige vergadering iedereen. De rekening volgt'.

De dienaars van de wet verlaten de kelderverdieping. Het gekakel breekt weer los. Franklin krijgt er duchtig van langs. Alles wordt rood aan hem. Het scheelt niet veel of ook zijn haar wordt rood, zo beschaamd is hij.

'We moeten het binnenkort nog over de politie hebben', beslist Alejandra. 'Dat kan zo niet doorgaan. Het politiekorps moet vervangen worden door een stel behoorlijk opgevoede kinderen. Dan kan zo iets in de toekomst niet meer gebeuren. Franklin, ik hoop dat je je lesje hebt geleerd'.

Het wordt nog een rumoerige kindergemeenteraad. Tja, de twintigste eeuw is duidelijk nog niet zo lang geleden.

Bladerdam 29 02 XX

Geachte kinderen

De directie en de leerkrachten van De Tuimelaar nodigen je ouders van harte uit op onze jaarlijkse kinderavond op vrijdag 12 maart 2011 om 20 uur in onze feestzaal.

Directrice Lise zal er een toespraak houden:

AFGEVOED STAAT NETJES

De ouderen kunnen na de toespraak vragen stellen. Er is ook spaghetti en rode limonade. Einde van de avond omstreeks 11 uur.

*PS1 Stiefmoeders en stiefvaders zijn natuurlijk ook welkom.
PS2 Geen jeansbroeken a.u.b.*

De directie en de leerkrachten van De Tuimelaar

De feestzaal in De Tuimelaar is het hele schooljaar lang versierd met linten, slingers en lampions. Op de dag voor de kinderavond is het er een drukte als in een mierennest. Alle versieringen moeten weg.

'Een kinderavond is geen lacheding', zegt Lise. 'Weg dus met al die vrolijke tekeningen en feestelijke prullen. Het zal de ouders alleen maar afleiden en verstrooien. Het moet er hier zo gewoontjes uitzien als in een kerk, een ouderwets vergaderlokaal of een postkantoor'.

Zo gezegd, zo gedaan. Vele handen maken licht werk. Tientallen kinderen rennen ijverig heen en weer. Ze toveren alle leuke dingen weg. Na de kinderavond krijgt alles opnieuw zijn plaats. Stoelen worden in saaie rijen van tien gezet. Vooraan op het podium komt een strenge tafel met een fles water en een glas. Dat is voor Lise, voor als haar keel droog wordt als ze morgen de ouders de les leest.

'Wat doen we als een ouder in zo'n jeansbroek komt?' vraagt Tore. 'We kunnen toch moeilijk eh ..'.

Lise weet daar natuurlijk raad op.

'Die worden gestraft', zegt ze. 'Op de eerste rij staan de tien hardste stoelen. Ze zijn eigenlijk stuk, en ze wiebelen ongemakkelijk. Je kunt er elk ogenblik zo doorheen zakken en op je zitvlees donderen. De jeansouders worden op die stoelen gezet, vlak voor het podium. Kunnen ze nog wat kramp in de nek krijgen ook, omdat ze voortdurend omhoog moeten kijken, naar mij'.

'Misschien komen er meer dan tien. Jeans is een ouderwetse, taaie mode'.

'Dan moeten ze maar op de grond zitten. Daar dienen jeansbroeken voor'.

'Je bent een kraan, Lise', zegt Timothy glunderend.

'Nee: een directrice', verbetert Lise hem. 'En kauw met je mond open; je bent toch geen doetje?'

Kinderavond! Langzaam stroomt de feestzaal van De Tuimelaar vol met oudervlees. Aan de deur kijken Arne en Robbe of de ouders hun oren goed gewassen hebben, of er geen rouwranden aan hun vingers zitten en of hun nagels geknipt zijn. Wie een jeansbroek draagt, moet op de eerste rij gaan zitten. Soms is dat een probleem. Een mama met een aardig rokje en een stiefvader in een jeans maken kabaal omdat ze apart moeten gaan zitten. Maar Arne en Robbe zijn streng. Dat is maar goed ook. Met jonge ouderen en oude jongeren kun je niet streng genoeg zijn. Het afvoeden begint al bij de deur.

Om kwart over acht zit de zaal eivol. De kinderen van De Tuimelaar staan opzij of achter in de zaal. Enkelen zijn in de weer met het bereiden van spaghetti en het schenken van rode limonade.

Als het oudervlees allemaal op stoelen is geparkeerd, stapt Lise naar voren. Ze ziet er uit als een feest. Boven op haar hoofd wiebelt een grappig maria-blauw staartje als een antenne heen en weer. De rest van haar piekharen is geel gekleurd. Die wijzen naar de vijf windstreken. Op haar onderwatergroene rokje tuimelen cijfers, letters en kinderen door elkaar.

'Net een bakje nagels op haar kop, hihih!', fluistert een dure vrouw tegen haar saaie man.

'En met die antenne erbovenop kan ze allerlei radiostations ontvangen', grijnst de man.

'Of de vloer vegen. Het lijkt wel een bezem'.

'Hihih!'.

'En er vallen letters van dat rokje'.

'Haha!'.

Lise stapt het podium op. Op het bord achter de tafel schrijft ze in koeienletters

B L O O T

Dat is een prima truc: onmiddellijk valt het geroezemoes stil. De ouders schrikken van dat vieze woord. Ze veegt het woord weer weg en gaat aan de tafel zitten. Meester Arne komt haar glas met bubbelwater volschenken. In de zaal is het nu zo stil als op de maan. Je zou een haarspeld kunnen horen vallen. Lise haalt diep adem. Zo diep dat de opzijgeschoven podiumgordijnen even meebewegen. Dan begint ze aan haar beroemde toespraak, terwijl haar blauwe piekstaart voortdurend ja-knikt.

Beste kinderen

Beste oude jongeren

Beste jonge ouderen

Duizenden jaren lang werden overal ter wereld kinderen opgevoed. Er werden volwassenen van gemaakt die vooral oorlog voerden. De geschiedenisboeken barsten van wapengekletter en kanongebulder. In de 21ste eeuw is daar nu gelukkig verandering in gekomen. Ouders worden opgevoed. Kinderen worden afgevoed. Daar wil onze school, De Tuimelaar, werk van maken. Afgevoed staat netjes. Er komt een tijd waarin ook jullie, de ouderen, afgevoed zullen worden. Maar eerst worden jullie opgevoed. Dat komt omdat jullie al duizenden jaren de baas over de kinderen spelen. De ouderdagverblijven doen hun best voor jullie opvoeding. Ook de kinderen thuis dragen hun steentje bij. Sommige ouderen gaan uit werken en moeten 's avonds opgevangen worden door de kinderen. Die leveren ook prima werk, dankzij hun afvoeding op

school. Als alle ouders en stiefouders over een halve eeuw voldoende opgevoed zijn, begint dan het grote afvoedingsplan. Dat zal gebeuren door de kinderen van de toekomst. Die moeten nog geboren worden. Daar moeten jullie, ouderen, nog even je best voor doen. Wij zullen dat binnenkort ook wel doen. Ik hoef er toch geen tekeningetje bij te maken, hé?

Even nipt Lise van haar glas water. Met open mond en ogen als schoteltjes zitten de ouderen toe te kijken. De jeansouders op de gammele stoelen en op de grond fronsen hun wenkbrauwen. Sommigen bewegen hun hoofd heen en weer: kramp. Achter in de zaal steekt Robbe zijn duim in de lucht. Lise knikt even, met een bijna onzichtbaar glimlachje om haar mond. Ja, alles gaat goed. De ouderen houden hun manieren.

Dames en heren kruisen hun armen over hun buiken. Heren en dames leggen hun linkerbeen over hun rechterbeen of hun rechterbeen over hun linkerbeen. Iemand zit in haar neus te pulken en denkt dat niemand het ziet. Op de achttiende rij knort een maag luidruchtig. Een stiefmoeder snuit haar japneus. Een man met haar in zijn oren hoest als een hond die zich verslikt. Vlak voor hem zit zo'n maffe jeanskerel met zijn haar in een staart. Zijn stoel heeft de meeste splinters, de slechtste leuning en de zwakste poten. Het is de pa van Esmeralda uit de vierde klas. Esmeralda is kwaad op hem omdat hij haar Esmeralda heeft genoemd. Daarom heeft ze Lise gevraagd hem op een heel slechte stoel te parkeren. Vanavond staat ze achter in de zaal heel hard te hopen dat haar pa plotseling - ke-doenk!! - met zijn zitvlees op de grond belandt. Als dat gebeurt, denkt Esmeralda, wil ik mijn pa één euro zakgeld meer geven. Dan kan hij sparen voor een andere broek en een bezoek aan de kapper.

Directrice Lise schraapt haar keel. Als een kudde schapen draaien de ouderen hun hoofden allemaal in haar richting.

'En nu som ik de wetten op van het opvoeden', zegt ze.

Je kunt de stilte snijden! Iedereen houdt zijn adem in.

- 1. Kinderen en ouderen zijn niet gelijk.*
- 2. De meeste kinderen zijn kleiner dan ouderen.*
- 3. Sommige ouderen zijn kleiner dan kinderen.*
- 4. Daar gaat het niet om.*
- 5. In de 21e eeuw is klein de mode.*
- 6. Daarom moeten ouderen hun kinderen gehoorzamen.*
- 7. Kinderen hebben het beste voor met hun ouders.*
- 8. Ook met hun stiefouders.*
- 9. Moeilijk Opvoedbare Ouders (M.O.O.'s) krijgen altijd weer nieuwe kansen.*
- 10. Ouderen mogen geen verkleinwoorden gebruiken.*

'Nu volgen de geboden voor het afvoeden:

1. *Het moet gedaan zijn met melige, ouderwetse kinderliedjes en kinderprogramma's.*
2. *Schoenveters moeten niet altijd dichtgeknoopt zijn.*
3. *Men mag twee paar kousen over elkaar dragen.*
4. *Wie kauwgum maalt, moet dat zichtbaar en hoorbaar doen.*
5. *Kleren mogen de gekste kleuren hebben.*
6. *Wiebelen op stoelen, dagdromen, sabbelen op balpennen en ezelsoren aan boeken vouwen, zijn gezonde bezigheden.*
7. *Er staan nergens punten op, vooral niet op de 10.*
8. *'s Ochtends cola drinken mag.*
9. *Huiswerk en taken moeten met mate gebeuren.*
10. *Ouders mogen hun kinderen niet verwisselen voor andere kinderen zonder de toestemming van alle betrokken kinderen.*
11. *Er zijn nooit geen tien geboden; er zijn er altijd elf.'*

'Maar dat is toch allemaal erg!' roept een kale man wanhopig uit.

'Als jullie daarvan even opschrikken', vervolgt Lise onverstoorbaar, 'dan heb ik een verrassing. Van nu af aan mogen alle ouderen gratis en voor niks binnen in de belangrijkste pretparken van het land. Dat hebben we zo beslist met de kinderdirecteuren en de kinderdirectrices van Bellewaerde, De Meli, Walibi, en ook de Zoo van Antwerpen en Planckendael Mechelen. De gratis tickets zijn op elke betere afvoedingsschool te verkrijgen. Ook hier in De Tuimelaar'.

'Toch blijft het allemaal heel erg! Ik ga niet graag naar pretparken!' roept diezelfde kale man weer uit.

'Maar dat zul je wel leren, papa!' roept Lise terug. 'Ik zal je zo goed opvoeden, dat je heel vlug afgevoed kan worden'.

'Kind toch! Hoe is het zo ver kunnen komen?!'

'Ik wil het beste voor je, papa, het allerbeste', zegt Lise. En daarmee is de toespraak afgelopen. Er zijn geen vragen meer. Alle kinderen klappen in hun handen. De ouderen kijken even rond, naar mekaar, en beginnen dan ook aarzelend hun klamme handen tegen elkaar te slaan.

Als dat gedaan is, zegt Lise:

'En nu .. spaghetti en rode limonade. De bonnetjes zijn te koop bij Arne, Robbe, Sally-Jane en Miep. Haal de euro's maar boven, beste ouderen. Leve De Tuimelaar!'

Lise neemt nog een laatste slok bubbelwater. Stoelen worden herschikt; tafels worden aangesleept. Arne komt Lise proficiat wensen.

'Dat heb je goed gezegd, Lise'.

'Ach', zegt Lise. Ze haalt haar schouders op. 'Ouderen, weet je wel: het ene oor in, het andere oor weer uit. Voer ze maar spaghetti en limonade. Dan kunnen ze lekker rood worden'.

'Je ziet er uit om te stelen, Lise'.

'Arne: eerst werken, dan het plezier', zegt Lise streng. 'Straks drinken we samen een gezellig glaasje prik. Ik weet een leuk cafeetje op het Rodekoolplein, niet ver van hier. Maar eerst breng ik nog mijn papa thuis'.

'Okidoki, Lise', zegt Arne glunderend. 'Zo rond elf uur?'

'Elf uur is prima', knikt de directrice van De Tuimelaar. Ook haar piekstaartje zegt van ja. 'En zorg voor je ouders vanavond. Ze zien er zo .. zo .. zo schoolreisachtig uit'.

'Maar ze zijn vijftien jaar getrouwd vandaag'.

'Grote gribus! Hou ze dan maar extra in de gaten'.

'Okidoki'.

Na dit ernstige gesprek nemen de directrice en de meester van de vijfde klas een bad in het geroezemoes van de grote Tuimelaarkinderavond in de onfeestelijke feestzaal. Wat je al niet moet doen voor het goede doel .. Zouden de ouderen dat wel allemaal beseffen?

Een nacht in Bladerdam .. De wind bladert door de boomkruinen. De maan verschuilt zich achter een wolk die op een boze wolf lijkt. De kinderen slapen onrustig. Ze woelen in hun bedden. De ouderen ..

Klokslag middernacht maken geheimzinnige gedaantes zich van hun bed los. Donsdekens bewegen stiekem. Saaie streepjespyjama's worden vlugvlug maar o zo stil vervangen door saaie grijze broeken, saaie bruine rokken, saaie mantelpakjes, saaie kostuums, saaie overjassen, saaie hoeden en nog saaiere petten. Wat is hier aan de hand, klokslagen twaalf in Bladerdam? Waarom verlaten die grijze schimmen in het holst van de nacht hun bed en trekken ze oorlogskleren aan??

De kinderen piepen en blazen en snurken en draaien en keren in hun stapelbedden. Maar ze worden niet echt wakker. Zijn ze bedwelmd door slaappas? Zoals inbrekers gebruiken?

Uit vele huizen sluipen nu stille gedaantes. Ze bewegen zich allemaal in de richting van het Rodekoolplein. Zie, de maan schijnt nu door de bomen. De wind heeft de boze wolk een trap tegen haar achterste gegeven. En wat zien we op het Rodekoolplein??

Honderden ouderen komen er als een wollige kudde schapen samen. Ze zien er boos uit. En ze zijn duidelijk iets van plan. Ze halen hun wapens boven:

lucifers

aanstekers

aanmaakblokjes

ouderblaadjes van ouderdagverblijven

uitnodigingen voor de Tuimelaarkinderavond
oudertekeningen
ouderrapporten
sigarenkistjes
wijnkratjes
en .. honderden gratis toegangskaarten voor allerlei pretparken en dierenverblijven.

Meneer en mevrouw Veekman, twee ouders die door hun enig kind Jean-Luc heel streng worden afgevoed, nemen de touwtjes in handen. Ook de pa van Esmeralda uit de vierde klas helpt dapper mee. Zijn paardenstaart zwiept gezwind heen en weer. Vooral die drie ouderen delen de bevelen uit. Wat spoken ze uit op het anders zo rustige Rodekoolplein?!

In het midden van het plein wordt met ouderwets schoolkrijt een grote cirkel getrokken. Nou, cirkel: hij probeert een cirkel te zijn, maar hij lijkt nergens naar. Eigenlijk lijkt hij nog het meest op een hanenei. Wat wil je ook: ouderen zijn niet zo goed opgevoed. Het is te lang geleden dat ze kind waren. Nu kunnen ze niks meer. Of heel weinig.

Als de ei-achtige cirkel er staat, gooit iedereen de ouderrapporten, ouderblaadjes, oudertekeningen en uitnodigingen voor kinderavonden erin. Maar eerst hebben meneer en mevrouw Veekman en Esmeralda's pa een bedje gemaakt van sprokkelhout: versplinterde sigarenkistjes, stukgetrapte kratten waar flessen wijn in lagen, oeroude pennendozen, houten letterbakjes uit de twintigste eeuw, aanmaakblokjes. Boven op dit alles dwarrelt dan een sneeuwbus neer van gratis toegangskaarten voor pretparken en dierenverblijven.

'Dààr!'

'Voilà!'

'Ze moeten het maar weten'.

'Wat denken die snotneuzen wel?'

'Het zal ze leren'.

Tja, dat wordt dus duidelijk een ouderopstand. En de 21ste eeuw is nog niet lang begonnen. Dat belooft.

Als alle toegangskaarten in de krikkemikkige cirkel zijn neergedwarreld, neemt mevrouw Veekman het woord.

'Waarde ouderen!

Als slachtoffers van de opvoedings- en afvoedingsplannen van onze kinderen zijn we hier vannacht allen samengekomen op het eh ... eh ... hoe heet dat hier eigenlijk?'

'Het Rodekoolplein', fluistert Esmeralda's pa in haar linkeroor, verborgen onder een purperen haarkrul.

' .. Juist, ja: het Rodekoolplein. Wat een gekke naam. Nou, enfin. De zaak is zo ernstig, dat we thuis allemaal slaapgaz hebben gebruikt. Ook de kinderbrandweer is momenteel volledig verdoofd: voor die spuitkasten gebruikten we een dubbele portie. Onze kinderen snurken nu als .. als .. als ouderen. Ze slapen als roosjes, hahaha! Morgen zullen ze wel zien hoe het zit. We bezorgen ze de verrassing van hun leven. Klokslag halfeen deze nacht steken we hier het hele zootje in brand. Hou alvast jullie lucifers of aanstekers maar gereed. We zijn niet te sussen met gratis toegangskaarten voor luie leeuwen, volgevreten ijsberen, misselijkmakende roetsjbanen, ongezonde olieballen, tandpijnjes, tochtige spookkastelen en stomme spiegelpaleizen. We willen onze tekeningen, rapporten, blaadjes en uitnodigingen als prooi aan de vlammen geven. Uit protest. Ik zeg jullie: aan het einde van de twintigste eeuw hebben we ons laten doen! We lieten ons in de luren leggen. De Rechten van het Kind? Hoho, ze hebben al veel meer dan hun Kinderrechten gekregen! Veel meer, zeg ik jullie! Onze Jean-Luc is een echte tiran. Nu zitten wij, de ouderen, met de gebakken peren'.

'Juist!' roept een heethoofd. 'Bravo!'

'Ja!'

'Op de brandstapel!'

'Gooi die peren erin!'

'Haha!!'

'Vlug: straks slaat het halfeen!'

'Deze actie is nog maar een begin!' vervolgt mevrouw Veekman. 'We gaan door met de strijd!'

Wij zijn niet boos: wij zijn woest! We moeten ons goed .. '.

De rest van de toespraak gaat in het tumult verloren. De ouderkudde op het Rodekoolplein begint te roepen, steeds harder:

'WIJ ZIJN NIET BOOS! WIJ ZIJN WOEST!!'

WIJ ZIJN NIET BOOS! WIJ ZIJN WOEST!!'

WIJ ZIJN NIET BOOS! WIJ ZIJN WOEST!!'

Ondertussen zwaaien ze heen en weer met aanstekers en lucifers, als op een ouderwets popconcert uit de twintigste eeuw. Hier en daar dreigen grijze haren en lelijke madammenkrullen in brand te vliegen.

'Pas op, Kristien: we hebben geen brandweer vannacht!'

'Willy, kijk uit: je wenkbrauwen!'

'Verdorie, mijn aansteker is leeg. Net nu!'

De stadhuispoes Patsy zit in een dakgoot naar dat vreemde gewoel te loeren. Plotseling schrikt ze zich een aap: op de nabijgelegen Nikolaastoren slaat het halfeen. Als je dichtbij en zo hoog in een dakgoot ingespannen zit te spioneren, is dat een dreun vanjewelste voor je arme oren. Patsy vlucht miauwend over het dak van het stadhuis weg. Zo ijlings, dat ze bijna haar staart vergeet.

Beneden op het Rodekoolplein hurken tientallen ouderen grijnzend rond de hanenei-cirkel. Het ogenblik van de wraak is aangebroken.

'Aan de lijn .. !' roept de pa van Esmeralda.

'Nee: de cirkel!' schreeuwt meneer Veekman.

'Aan de cirkel .. klaar .. ? .. VUUR!!!'

Tientallen lucifers en aanstekers floepen aan. Dreigend dansen ze tot binnen de cirkel. Bevende handen strekken zich uit. Gerimpelde handen. Afwashanden. Oorvijghanden. Bordwisserhanden. Zakgeldhanden. Op vele plaatsen tegelijk vatten het hout, de papieren en de toegangskaarten vuur.

'Jippie!'

'Ouderen hand in hand! Brand in kinderland!'

'Ouderen spelen ook graag met vuur!'

'Hahaha!!'

"Goed gezegd!'

Al vlug staat het hele zootje in lichterlaaie. De vlammen likken gretig aan alles wat ze in de cirkel tegenkomen. Het vuur heeft grote honger. De ouderen vormen een kring rond het schouwspel, als bij een kerstboomverbranding. Opgewonden kakelen ze door elkaar. Ze wrijven zich in de handen. Hier en daar voelt er eentje wel wat spijt. Die was zo graag eens gratis naar Walibi geweest. Nog voor 01 uur is alles opgegeten door het vuur. As smeult nog wat na. Verkoolde stukjes papier warrelen over het plein. In de verte gloeien een paar verbaasde kattenogen op. En de maan duikt met gefronste wenkbrauwen weer achter een wolk weg. Dan druipen de ouderen af, mompelend, zwijgend, hun kragen opgeslagen. Ze zijn moe. Ouderen horen voor twaalven in bed te zijn. Wat brengt de dag van morgen? In Bladerdam wordt het nu zo stil als in een koekendoos.

De volgende ochtend in Bladerdam .. Het lijkt erop alsof er vannacht op het Rodekoolplein een vliegende schotel eventjes landde.

Hebben die dus de vorm van een hanenei?

Laten ze zwarte en grijze as en een vage krijtlijn achter?

Die eerste ochtenduren is er niemand die het ziet. De ouderen overslapen zich. Ze zijn hondsmoe door hun nachtelijke avontuur. Bij de brandweer verroert niemand een vin: dubbele portie slaapgaz. En de kinderen ..

Ach, de kinderen.

De een na de ander ontwaakt uit de diepste slaap die hem of haar ooit is overkomen. Hun hoofd rammelt als een spaarpot centen. Verdwaasd wrijven ze in hun ogen. Die zien zo rood als beplaste baybiljetjes die te lang in een pamper zijn verpakt. Net konijnenogen. Kreunend en zuchtend proberen ze overeind te komen. Siepogend staren ze minutenlang voor zich uit.

Welke dag is het?
Is het al dag?
Hoe laat is het?
Waarom is de wekker ..

Franklin buigt zich moeizaam naar zijn klokradio.
'Wel alle ouders op een stokje!!' roept hij uit. 'Negen uur! Help!'
In de andere kamer wordt Anaïs wakker door zijn geroep.
'Au! Au!' doet ze. Ze grijpt naar haar hoofd. Het bonst als een torenklok. Wat doet dat pijn. Waggelend en strompelend gaat ze naar Franklins kamer. Zijn deur vliegt met een ruk open.
'Weet je hoe laat het al is!? Grote griebus!'
'Je ziet er zo kaduuk uit!'
'Maar jij ook, potverdorie! Je ogen! Heb je ook zo'n hoofdpijn?'
'Ja. Zouden we griep hebben?'
'Maar ik voel geen koorts'.
'Even naar de kamer van mam gaan loeren'.

Anaïs en Franklin hollen een eindje de gang op. Alles is rustig achter de deur van mam. Voorzichtig duwen ze de deur open. Op de tippen van hun tenen naderen ze haar bed. Er ligt wat warrig haar over haar hoofdkussen verspreid. Daar hangt mam aan, verzonken in een diepe slaap, opgerold als een ansjovis in een blik onder haar donsdeken.
'Hé, ruik je dat ook? ' vraagt Franklin.
'Wat?'
'Wel .. '. Franklin zet zijn neusvleugels wijd open en snuift. Anaïs doet hetzelfde.
'Vreemd, hé: hier hangt precies een brandluchtje'.
'Nu je het zegt: ja'.
'Ze slaapt zo diep'.
'Even het huis toch onderzoeken. Misschien ligt in de keuken de wiphammenrooster nog aan'.
'Ik ga mee. Doe jij de keuken en de garage, ik onderzoek de badkamer en het berghok'.
'Oké. Au, mijn hoofd!'

In alle huizen van Bladerdam speelt zich hetzelfde af. Kinderen zonder koorts maar met hoofdpijn en konijnenogen ontdekken een vreemd brandluchtje en diep ingedommelde ouders of stiefouders. Zijn de ouderen bedwemd? Is de lucht nu al zo erg bezoedeld dat eerst de ouderen en later de kinderen er last van krijgen? Kwam er een vervuilende industriewolk boven Bladerdam voorbijrijven?

Directeur Bernd van het ouderdagverblijf Rustig maar en directrice Lise van De Tuimelaar hebben elkaar ondertussen al opgebeld. Nu zijn ze samen onderweg naar de school, en straks naar het ouderdagverblijf. Er zijn verschillende verontruste kinderen op pad, op zoek naar een oplossing voor het raadsel. In geen enkele firma of fabriek is een ouder aan te treffen. Ook niet in de ouderverblijven of openbare gebouwen. Alle oudervlees ligt onder de wol. Op weg naar Rustig maar passeren Bernd en Lise het Rodekoolplein.

'Whàw! Kijk, daar!'

Gelijktijdig knijpen ze de remmen van hun fietsen dicht, zo hard dat hun hoofden én hun fietsen pijn doen. Met open mond stappen ze af. Wat is hier gebeurd!? Verbouwereerd naderen ze de zwartgeblakerde assecirkel. Bernd bukt zich. Hij wrijft met zijn wijsvinger op de krijtlijn en proeft even van het goedje. 'Hm, schoolkrijt', mompelt hij dan. 'Ouderwets schoolkrijt uit de twintigste eeuw'.

'Wat een vreemde cirkel', roept Lise uit. 'Precies het werk van een slecht afgevoed kind!'

De baas van het leuke cafeetje op het Rodekoolplein komt met een hoofd als een rodekool naar buiten. O, die ziet er ook als een drenkeling uit.

'Zeg, heb jij lawaai gehoord vannacht?' roept Lise hem al van ver toe.

'Mijn hoofd! Mijn hoofd!' jammert die. 'En ik zie bijna door mijn ogen niet! Wat is dat hier, potverdrie!? Hebben ze een heks verbrand?'

'Of je wat verdachts gehoord hebt vannacht, Jan-Willem?!'

'Ik? Nee, hoor. Ik heb geslapen als een os. Ik raak bijna niet wakker. Maar wat hebben ze hier toch uitgespookt!?'

'We weten het ook niet. En alle ouderen liggen nu nog in hun bed. Heel vreemd. Het is verdorie al bijna tien uur'.

'En alle kinderen hebben koppen als bieten'.

Nog meer kinderen houden halt op het Rodekoolplein. Ze zien er met hun rode slaapkoppen allen samen uit als een echt rodekolenveld.

'Tja ..', zegt de cafébaas. Hij wrijft zich voor de tiende keer de ogen uit met een pieterklein zakdoekje.

'Daar is de kinderbrandweer', wijst juf Timi. Een knalrode auto sjokt het plein op. Elf suffe kinderspuitgasten stappen uit. Die zien er nog kaduker uit dan de andere kinderen.

'We hoorden het vreemde nieuws al. We komen zeker te laat? Met as kunnen we niks aanvangen. Oei, oei, oei: mijn hoofd! Er zit een sirene in mijn hoofd!' zegt de commandant.

'We moeten de zaak onderzoeken', beslist Lise dan. 'Ik ruik niet alleen een brandluchtje, ik ruik ook onraad. Laat de ouderen maar in hun bed liggen. Ik roep een spoedvergadering bijeen in De Tuimelaar om elf uur. Arne: haal een fototoestel en neem enkele foto's van de plaats des onheils. Timi, Bernd, Freya, Timothy, Anaïs: trommel alle kinderen uit Bladerdam op. Elf uur stipt bij ons in De Tuimelaar. De zaal is groot genoeg'.

'Tot uw orders, Lise'.

Iedereen verdwijnt schoorvoetend. Lise blijft nog even peinzend naar de cirkel staren. In haar hoofd sneeuwt het vraagtekens.

'Een glas rode limonade?' biedt de cafébaas aan.

'Dat sla ik niet af', zegt Lise. 'Maar maak er gele van. Ik heb genoeg van al dat roods'.

Ze kan best een drankje gebruiken: het wiebelstaartje op haar hoofd hangt er slapjes bij en de brandlucht kriebelt in haar neus en keel.

'Ik open meteen mijn cafeetje. Wie weet komen er nog ramptoeristen opdagen hier op het plein. Dan rinkelt mijn kassa. En de spuitgasten zullen ook wel dorst krijgen'.

'Pff ... ', doet Lise schouderophalend. 'Ja: misschien komen er van die slecht-opgevoede ouderen, volgepropt in bussen, op zoek naar graancirkels en bietenrechthoeken. Allemaal larie en apekool'.

'Maar die cirkel hier ... eh ... dat ei ... : dat is toch wel iets vreemds, hé?'

'Er is ook schoolkrijt gebruikt uit de twintigste eeuw. Dat vind ik bijzonder verdacht'.

'Zijn er anders nog sporen?'

'Veel en weinig. Alle ouders slapen als rozen en er hangt een brandluchtje om ze heen. Wat vangen we daar mee aan?'

'Heb je de as onderzocht?'

'Daar valt niks meer in te ontdekken. De brandweer onderzoekt die nu nog eens extra'.

'Kom, de gele limonade staat lekker koel'.

'Oké, ondertussen bereid ik de spoedvergadering voor'.

Niet lang na de kinderavond zit de feestzaal in De Tuimelaar weer eivol. Aan een lange tafel op het podium heeft de kindergemeenteraad plaatsgenomen: Alejandra, Robbe, Freya, Anaïs, Franklin, Arne, Anoeck, Tamara, Roy, Lise. De stadhuispoes Patsy is er dit keer niet bij. Die ligt in de kelderverdieping van het stadhuis te genezen van die halfeen-klokkendreun in haar oren.

Als het elf uur wordt, staat burgemeesterin Alejandra op. Eerst slikt ze nog vlug met wat cola een pilletje tegen de hoofdpijn door. Lise schrijft op het bord achter de tafel in koeienletters

ALARM

Drie seconden later is het zo stil als op de maan.

'Kindwoners van Bladerdam!' zegt Alejandra. 'Beste collega's! Op het Rodekoolplein is iets vreemds gebeurd. De kinderbrandweer is dit nu nog aan het onderzoeken. Onze ouders en stiefouders slapen een gat in de dag. Niemand is dat nu aan het onderzoeken: we moeten geen slapende honden

wakkermaken. Het is wel een feit dat rond oudere appartemensen, villabewoners, huisvaders en woonmoeders een verdacht brandluchtje hangt. Onze neus bedriegt ons nooit. Op het plein ligt een merkwaardige cirkel, eigenlijk meer een eivorm. As en ouderwets schoolkrijt vormen daar de enige sporen. Ik vraag jullie, als burgemeesterin: zijn er vragen of voorstellen? Wat denken jullie er over? Lise zal alles op haar laptop intikken en opslaan'.

'Er is misschien een ufo geland!'

'De ouderen doen alsof ze slapen om ons te pesten!'

'Iemand heeft overal iets in het schooleten gedaan om ons hoofdpijn te geven en op konijnen te doen lijken'.

'Hahaha!'

'Bezoek uit de ruimte: dat kan toch in de eenentwintigste eeuw?'

'Maak dat je grootje wijs!'

Dan komt plotseling de commandant van de brandweer binnen. Hij baant zich een weg naar voren.

'Het woord is nu even aan Jelle!' roept Alejandra. Jelle schraapt zijn keel. Hij steekt een glazen potje omhoog.

'Hierin,' roept hij, 'hierin zit een staal van de as. En ook wat van dat krijt. Meer is er niet. We staan voor een raadsel. Het labo van De School met de Bijbel heeft de as en het krijt al onderzocht. Het is ... uche-uche-uche- ...'

'Wel, wat is het?' dringt Freya aan.

'Het is... ' vervolgt Jelle, terwijl hij even boos naar Freya kijkt, 'het is doodgewone as en het is ook doodgewoon krijt. Maar ... het is ouderwets krijt uit de vorige eeuw'.

'Dank je, commandant Jelle', zegt Alejandra. 'Zet dat potje hier maar op tafel. Vind je die cirkelvorm niet vreemd?'

'Zoiets heb ik nog nooit eerder gezien', antwoordt Jelle.

'Het is het werk van een onhandige ouder!' brult Joren van achter in de zaal.

'Misschien heeft dit alles niks met ouderen te maken!' roept Tore.

'STILTE! Niet door elkaar kakelen als grote mensen!' zegt Alejandra.

Lise zit verwoed op haar laptop te tokkelen.

'We moeten een Kindercommissie oprichten', oppert Alejandra. 'Dat is duidelijk. Slaapzucht van ouderen ... Kinderhoofden als bieten ... Roodomrande ogen ... Versufte brandweerlui ... Een krijtwitte eivormige cirkel op het plein ... opgevuld met as ... Dat moet allemaal onderzocht worden'.

'Elke school en elk ouderdagverblijf moet één kind kiezen', stelt Tamara voor.

'Zeven scholen en vijf ouderverblijven, dat maakt twaalf kinderen. Die vormen de Commissie ... eh ... eh ... '.

'Goed idee', vindt Alejandra. Ook het staartje van Lise knikt van ja.

'Hoe noemen we de commissie?'

'Eh ... '

'De commissie Rodekool?' stelt Anoeke voor.

'Hé, ja!'

'Prima naam!'

'Oké', knikt Alejandra. 'Vanmiddag houden jullie overal verkiezingen. Onder-tussen zullen de ouderen al wel wakker geworden zijn. Doe alsof jullie neus bloedt en breng ze zoals gewoonlijk tussen de middag naar hun ouderdagver-blijven, firma's, scholen of kantoren'.

'En hun middagmaal?'

'Wie zo lang slaapt, moet 's middags niet warm gevoed worden', beslist de burgemeesterin.

Vijf voor twaalf stroomt de feestzaal van De Tuimelaar weer leeg. Er is werk aan de winkel.

Diezelfde namiddag lijkt er geen vuiltje aan de lucht te zijn in Bladerdam. De kinderen doen doodgewoontjes. Hun naam is haas. De ouderen bekijken de kinderen en elkaar met ogen als vliegende schoteltjes. Sommigen grinniken stiekem. Sommigen knipogen heimelijk. De kinderbrandweer leidt het verkeer om het Rodekoolplein heen. Maar dat telt niet voor Patsy. Die komt op kou-senvoeten toch wel even poolhoogte nemen bij de ascirkel. Ze is de enige levende ziel op het Rodekoolplein, waar cafébaas Jan-Willem treurig op zijn limonadetapkraan staat geleund.

Anoek wordt voorzitter van de commissie Rodekool. Met een vreemd glim-lachje om hun mond wensen haar ma en de pa van Anaïs en Franklin haar proficiat. Elf andere kinderen zullen haar helpen. Enkelen ervan zijn ook direc-trice of directeur van een ouderdagverblijf of een school. Er zijn zes jongens en zes meisjes. Dat komt zo uit, nadat alle stemmen zijn geteld. Alleen bur-gemeester Alejandra wil niet aan de verkiezing meedoen; ze heeft het al veel te druk met andere problemen zoals hondenpoep, oudergeweld, grasmaaima-chines op zaterdagen, adoptie-ouders, autowasverslaafden en sluitingsuren van tante-tearooms. Meester Arne van De Tuimelaar is ook verkozen. Maar hij wil niet, omdat Lise dan niet in de commissie Rodekool kan: er mag maar één kind per school zetelen. Daarom staat hij zijn plaats af aan Timothy. Die wil wel: hij is apetrots.

De eerste vergadering van de commissie Rodekool vindt plaats in het cafeetje van Jan-Willem op het Rodekoolplein natuurlijk. De twaalf onderzoekers zitten aan een grote ronde tafel. Van hieruit kunnen ze de verbrande cirkel makkelijk zien. Het waait hard die dag; de wind tolt rond als een gek. Daardoor sneeuwt het asse en verkoolde stukjes papier over het plein.

'Net zwarte sneeuw', zegt Timothy.

'De brandweer moet alles nog schoonmaken', zegt Anoek. 'Maar nu zijn ze nog te versuft door hun dubbele portie slaapgaz'. Met een klop van de hamer opent ze dan de vergadering.

Na een dik uur praten beslist de commissie Rodekool het volgende:

1. De verbrande cirkel heeft waarschijnlijk iets met ouderen te maken.
2. Waarom? De slaaplust van de ouderen en de hoofdpijn van de kinderen zijn verdacht.
3. Daarom zullen enkele ouderen ondervraagd worden.
4. Elk lid van de commissie Rodekool moet in zijn of haar school of ouderdagverblijf een oog in het zeil houden. Welk oog? Dat van detective.
5. Morgen moet het Rodekoolplein er weer uitzien als voorheen. Dat is een klus voor de kinderbrandweer.
6. Blijf waakzaam!

'De pa van Lise moet alleszins ondervraagd worden', zegt Bernd. 'Weet je nog dat hij na haar toespraak op de kinderavond in De Tuimelaar zo hevig protesteerde? Hij riep dat hij niet graag naar pretparken ging. Maar weet je wat Lise ondertussen ontdekt heeft? Hij heeft wel tien gratis kaarten opgehaald, in verschillende scholen en ouderverblijven. Maar natuurlijk niet in De Tuimelaar, haha! Hij denkt dat Lise het niet weet. Zijn portefeuille pilde uit van gratis kaarten voor de zoo, voor Bellewaerde, voor Walibi, voor de Meli, .. Maar is hij er geweest? Nee, hoor!'

'Er zijn nog ouderen die dat gedaan hebben', knikken enkele andere leden van de commissie. 'Geen enkele school of ouderverblijf heeft nog van die gratis kaarten'.

'En de directies van de pretparken lieten weten dat geen enkele oudere al geweest is. Er is geen spoor van reisbussen volgeladen met grijze haren en saaie pakken', weet Aniek te vertellen. 'De leeuwen zijn nog luier geworden, de roetsjbanen blijven leeg en hele vrachten ijs en oliebollen moesten ouderloos weggegooid worden'.

'Dat is inderdaad allemaal heel erg verdacht', knikt Bernd. 'Ik denk dat we een spoor hebben in deze zaak'.

'Heb je al gemerkt dat de ouderen elkaar ook knipogen geven?' vraagt Jenze.

'Dat is een lelijke, ouderwetse gewoonte uit de vorige eeuw. Kun je nog op oude foto's zien. Maar nu valt dat erg op. Ze hebben vast iets te verbergen'.

'We moeten alleszins de pa van Lise aan de tand voelen', beslist Aniek. 'Ik maak er punt 3B van'.

Ze pakt haar commissieschrift en schrijft tussen punt 3 en punt 4:

3B. Eerst de pa van Lise

'Van punt 3 moet je nu wel punt 3A maken', merkt Jenze op.

'Foeifoei: je praat als een ouder, Jenze!' berispt Aniek hem. 'Waar is je afvoeding gebleven?'

'Maar wie B zegt, moet ook A zeggen', mompelt Jenze.

'Oké dan', knikt de voorzitter. 'Dat is pas interessante kinderpraat. Geachte leden-detectives: hierbij sluit ik de vergadering van de commissie Rodekool.

Bernd: jij moet met Lise afspreken voor het vadersverhoor. Hij moet zich hier

in het cafeetje komen aanmelden volgende week woensdag klokslag 15 uur. Dan zal de commissie hem ondervragen'.

'Goed', knikt Bernd.

'Het Rodekoolplein moet weer vrijgemaakt worden voor het verkeer'.

'Ik bel Jelle', zegt Ruth.

'Dat is prima'.

'Nou: voor iedereen nog een limonade? Een cola?'

'Maak er voor mij maar een dubbele van', zegt Jenze. 'Om de spanning door te spoelen'.

Buiten op het plein sneeuwt het nog altijd zwarte sneeuw.

Op hetzelfde ogenblik houden in het biljartzaaltje van café De Wandelaar in de Koffiestraat enkele ouderen een geheime vergadering. De pa's van Esmeralda en Lise en de heer en mevrouw Veekman zijn ook van de partij. De andere ouderen komen vooral uit huizen waar ze door hun kinderen heel streng worden opgevoed. Sommige van die kinderen zijn zelfs al aan hun afvoeding begonnen:

kauwen met je mond open
gekke bokkensprongen op straat maken
ouderagenda's vergeten te handtekenen
schoenveters losvast strikken
kleren met toffe kleuren dragen

Een ouder (een man) werd zelfs door zijn oudste kind de das doormidden geknipt. Het stuk das hangt nu tegen de keukenmuur gespijkerd. Bij elk ontbijt en avondmaal hangt het vlak voor zijn neus.

En Jean-Luc had zijn ma, mevrouw Veekman, gevraagd om haar purperen krullen geel of blauw te laten kleuren.

'Stel je voor!' zegt ze verontwaardigd. 'Maar dat gaat te ver! Nooit van mijn leven! Ik ben geen clown'.

'Nee, schat', glimlacht meneer Veekman. 'Purper staat je beeldig. Ik hou van purper. Ik heb altijd van purper gehouden'.

'Mijn paardenstaart zou er ook af moeten!' roept de pa van Esmeralda. 'Wat ben ik zonder mijn staart? Ik heb er jaren voor gespaard. Verdorie!'

'En dan dat gedoe rond onze jeansbroeken op de kinderavond! knikt een andere man. 'Ik heb nog altijd pijn aan mijn zitvlees van die harde stoel vooraan'.

'Wat doen we nu? Verdere acties ondernemen? Of kijken we het kind uit de boom?'

'Een betoging houden?'

'Ik weet het: een autostaking! Kinderen kunnen niet autorijden, hé. Wij moeten ze altijd overal heen brengen en dan braafjes onze autosleutels afgeven. Als we nu eens weigerden om nog te rijden?!'

'Slecht idee: dan richten ze prompt een autorijschool voor kinderen op!'

'Onze Tim kan verdorie al autorijden!'
'We moeten handtekeningen verzamelen'.
'Kinderen haten handtekeningen'.
'Ja, en dan?'
'Er moeten ouders in de kindergemeenteraad komen'.
'Hatsjie!!'
'Gezondheid, schat'.
'We staken. Doodgewoon: we staken'.
'Wat is dat dan?'
'Wel, gewoon: niks meer doen. In bed blijven liggen'.
'Een zitstaking op de markt!'
'Maar de grond is zo hard en zo koud. En onze mooie kleren dan?'
'Draag jeans, mens!'
'Er komt zeker een onderzoek naar onze verbrande cirkel'.
'Ja, dat zal wel'.
'Iedereen zwijgt als het graf, hé!'
'Jaja'.
'Maar waarom? Dat was precies ons protest tegen hun afvoedingsplan! Moeten die rotkinderen dat dan niet weten?'
'Ja, eigenlijk heb je gelijk'.
'Maar natuurlijk'.
'Het schijnt dat ze enkelen van ons zullen ondervragen'.
'Wat zullen we dan zeggen?'
'De waarheid. Dat we het beu zijn'.
'En van het slaapgas?'
'Tja'.
'Die rode limonade op de kinderavond in De Tuimelaar was al net zo erg. Een schande! Wij, ouderen, willen bier en wijn'.
'Of appelsap', knikt mevrouw Veekman.
'Er moet een revolutie komen!' zegt Esmeralda's pa heftig. Hij bonkt met zijn vuist op tafel. Zijn paardenstaart wipt geschrokken op.
'De twintigste eeuw was toch veel gezelliger!'
'Ja, dat vind ik ook. Toen waren de ouderen nog de baas'.
'Maar hoeveel oorlogen zijn er dan niet geweest?! De twee grootste oorlogen van alle tijden zelfs! Wat vonden jullie daar zo gezellig aan, hé?'
'De kinderen zaten toen ten minste veilig weggestopt in scholen'.
'Ja!' roept een dure dame.
'Precies!' knikt een sjieke heer.
'Kinderen terug naar school!'
'Heropening der scholen!'

In café De Wandelaar in de rustige Koffiestraat wordt het alsmaar rumoeriger. Oude jonge jeansmama's, jonge oude paardenstaartpa's, sjieke dames en dure heren snateren als ganzen tegen elkaar op. Het lijkt op een mini-oorlogje.

En wat komt er uit de bus? Helemaal niks. Echt iets voor vergaderingen van ouderen: niets. Alleen de baas van De Wandelaar is tevreden. Met een hoofd als een rodekool leunt hij glimlachend over zijn tapkraan. Op hetzelfde ogenblik doet baas Jan-Willem ergens anders in de stad krek hetzelfde.

Kinderen hebben altijd de handen vol met hun ouders. Neem nou woensdagmiddag. Normaal is die heerlijk vrij. Maar vandaag: vergeet het maar. Klokslag 15 uur is er het ouderverhoor door de commissie Rodekool in het cafeetje van Jan-Willem. Enkele uitverkoren ouderen hebben van voorzitter Aniek een brief ontvangen: de pa van Lise, de heer en mevrouw Veekman, Esmeralda's pa. Ze zijn door de commissie uitgekozen omdat ze de grootste mond hebben. Wie de grootste mond heeft, kan het meest over het raadsel op het Rodekoolplein verklappen.

De commissieleden zitten in een halve kring om de ouderen heen. Die hebben een harde stoel gekregen om op te zitten.

'Mijn zitvlees zal weer pijn doen', moppert mevrouw Veekman.

'Maar jullie wilden toch een zitstaking houden?!' zegt Aniek spottend. 'Hoorde ik daar geen geruchten over?'

'We hebben niets te verbergen', zegt Esmeralda's pa. 'En eh ... mag er hier gerookt worden? Ik voel me wel wat zenuwachtig!'

'Je bedoelt rook in je longen zuigen en die dan weer uitblazen?' vraagt Ruth.

'Ja'.

'In het gezicht van andere mensen?'

'Eh ...'

'En zo de lucht van anderen verpesten?'

'Eh ...'

'En ook je eigen gezondheid kapotmaken?'

'Eh ... mag ik er nu eentje opsteken?'

'Nee!' roept Jenze.

'Nee dus', schudt Ruth haar hoofd. En daarmee is de kous af. Esmeralda's pa zucht diep, maar er komt geen rook uit zijn hoofd.

Daarna begint het ouderverhoor. Alle leden van de commissie Rodekool mogen vragen stellen. Aniek opent het vuur:

'Wie weet er meer over de verbrande cirkel hier op het plein? En blijf uit je neus, mevrouw Veekman!'

De vier ouderen kijken elkaar even aan.

'Waar kwam die vreemde hoofdpijn bij de kinderen vandaan?'

'Waarom sliepen jullie zo lang?'

'Wat is er die nacht gebeurd?'

'Wat betekenen die knipoogjes?'

'Waarom zijn jullie niet naar de pretparken geweest? Overal zijn alle gratis kaarten wel opgehaald'.

'Hm', doet Lise's pa.

'Hm', doet Esmeralda's pa.

'Hm, hm', doen meneer en mevrouw Veekman.

En dan beginnen ze te praten, na het spervuur van de vragen.

'We willen niet als kinderen .. eh .. Ik bedoel: we willen als ouderen behandeld worden'.

'Jullie opvoedingsplan is veel te streng'.

'Het afvoedingsplan is kinderachtig'.

'We willen weer ouder worden. Eh .. daarmee wil ik zeggen: niet écht ouder, hihi, maar .. je weet wel'.

'De baas spelen, dus', zegt Anoeke scherp.

'Die nacht hebben we alle gratis toegangskaarten verbrand. Het was uit protest'.

'Ja! En ook onze oudertekeningen, ouderblaadjes en ouderrapporten'.

'Daardoor waren we 's anderendaags zo moe'.

'En jullie kregen hoofdpijn door de rook. Verbrande gratis toegangskaarten en ouderblaadjes geven rook waar je stevige hoofdpijn van krijgt, nietwaar?' zegt Lise's pa. De drie anderen knikken.

'De kinderbrandweer had de handen vol', zegt Anoeke streng. 'Dat was een lelijke puist op het mooie Rodekoolplein. Dat is echt wel een kwaouders-streek uit de twintigste eeuw: jullie hebben zonder nadenken het landschap verpest'.

'Maar dit is de stad!' protesteert mevrouw Veekman.

'De stad is ook een landschap', antwoordt Anoeke. 'Een stadslandschap. Daar moet je geen vuren in stoken. Of de lucht met rook bezoedelen'.

'Komen er nu nog protestacties?' vraagt Bernd. 'Hebben jullie nog plannen?'

'Als jullie niet meer zo streng zijn, gebeurt er niks meer', zegt mevrouw Veekman.

'We zijn helemaal niet zo streng'.

'Maar onze Jean-Luc eist verdorie van mij ... '.

'Jean-Luc is een verwend nest. Eenkindergezinnen hebben het wat moeilijker. De ouders dan, bedoel ik. Een enig kind voedt zijn ouder of ouders altijd wel wat strenger op en af'.

'Kunnen jullie daar dan niks aan doen?'

'We gaan even met Jean-Luc praten. Naar ons luistert hij wel'.

'Mogen ouderen nu ook in de kindergemeenteraad?'

'Geen denken aan', zegt Anoeke. 'Maar jullie vier mogen zeven dagen lang helpen bij de kinderbrandweer. En elke dag na zestien uur volgen jullie lessen milieu, brandveiligheid en eerste hulp bij ongevallen in De Linde. Een week lang. Het is een milde straf. Dat komt ervan als je met vuur speelt'.

'Maar ... '.

'Nietwaar?'

Alle leden van de commissie Rodekool knikken.

'Willen jullie nog iets zeggen?'

Weer kijken de vier ouderen elkaar even aan. Meneer Veekman fronst zijn wenkbrauwen. Zijn vrouw pruilt haar lippen. De pa van Lise frunnikt aan zijn oor. Esmeralda's pa wrijft over zijn stoppelbaard.

'Hebben jullie nog iets te zeggen?' herhaalt Anoeek.

'Jullie zijn heel streng'.

'Weet je wat: jullie vier mogen wel naar de limofuif komen. In de gemeenteraad kan niet. Maar wel dus even die fuif. Alleen jullie vier. Wat denk je?'

'Zonder gekke kleren te moeten dragen?'

'Ja'.

'Wat is een limofuif?'

'Er is alleen limonade en cola'.

'Pff ...'

'Wij drinken bier en wijn'.

'Daar kan voor gezorgd worden'.

'Oké', zegt Esmeralda's pa dan. 'We komen. Het kan nooit kwaad'.

De drie anderen knikken.

'Maar de straf blijft', zegt Anoeek. 'Volgende week al'.

'Hm', gromt Lise's pa.

'Het ouderverhoor is nu afgelopen'. De voorzitter van de commissie Rodekool, ook schepen van feesten, klopt op de tafel.

'Jullie mogen nu verdwijnen'.

De ouderen staan op en verlaten beteuterd mompelend het cafeetje.

'Denk je dat ze nog iets uitspoken?' vraagt Bernd.

'Met ouderen weet je maar nooit'.

'Wie van de vier zou er het vuur aangestoken hebben?'

'Alle vier tegelijk, denk ik'.

'Stom van ze: een protestvuur maken midden in de nacht. Geen kat die het ziet'.

'Hahaha!'

'Ja, hé'.

'Zo ouderwets'.

'Geloof je dat van die rook en die hoofdpijn?'

'Echt een leugentje uit de twintigste eeuw. Volgens mij hebben ze die avond iets in onze limonade gedaan, zodat we sliepen als ossen'.

'Kijk!' wijst Jenze.

'Het stadhuisdier doet haar wandelingetje', lacht Anoeek. Patsy wandelt op kou-senvoeten over het Rodekoolplein. Twee keer loopt ze in hetzelfde kringetje rond, daar waar op een nacht een geheimzinnige vliegende schotel landde en een cirkel van as achterliet.

'Bàh, grote menfen', mompelt ze, niet al te poeslief. 'Grote menfen, daar kan je beter foep van koken. Op een heet vuurtje'.

Zesde schepen Anoenk beleeft drukke tijden. Nu moet ze de jaarlijkse limofuif organiseren, enkele weken na het ouderverhoor. De fuif gaat door in de kelder van het gemeentehuis, waar ook de kindergemeenteraad altijd vergadert. Daar stopt de dag daarvoor de brouwer met zijn vrachtwagen. Hij zet er tientallen kratten rode en gele limonade af. En nog eens tientallen kratten cola. Alle soorten bubbelwater. En fruitsap. Appelsap. Pompelmoessap. Alle kinderen uit Bladerdam hebben een uitnodiging voor de fuif gekregen. En vier ouders dus.

***Limosientje & Colalaatje
nodigen je hartelijk uit op de***

KINDERFUIF

***op zaterdag 30 april 20XX
om 20 uur in het gemeentehuis van Bladerdam***

Prikkelend & Sappig!!

'Maar hoe krijgen ze het toch naar binnen!' zegt mevrouw Veekman, als ze de uitnodiging in de bus vindt. 'Dat gele en rode en zwarte spul smaakt naar modder en kattenpis. En het prikt gemeen in je keel. Geef mij maar een lekker glas witte wijn'.

'Mij ook', lacht meneer Veekman.

'Neenee, nu niet'.

'Maar dat bedoel ik ook niet, schat. Ik wil zeggen: ik heb ook veel liever wijn'.

'Hm, jaja', knort mevrouw Veekman. 'Maar nu niet'.

Dan zwijgen ze, want Jean-Luc komt binnen om de krant te lezen. Dan wil hij niet gestoord worden.

Op de avond van de fuif is meester Arne gewoon Arne. En directrice Lise is gewoon Lise. Ze fietsen samen naar het gemeentehuis.

'Mijn ma mag vanavond teeveekijken tot elf uur', zegt Lise. 'Dan moet ze onder de wol'.

'Heb je geen ouderoppas gevraagd?'

'Nee, mijn ma wordt al wat ouder. En jij?'

'Ik wel. Mijn pa en ma zijn nog te jong om de hele avond alleen te blijven. Zeg, wou je ma niet graag mee naar de fuif? Je pa komt toch?'
'Ze houdt niet van gedoe op de dansvloer'.
'Ach zo'.

Af en toe loert Arne stiekem naar Lise. Hij vindt haar een heel mooi meisje. Kijk hoe grappig de aprilwind haar haren achter haar oortjes doet waaien. Hij zou wel uren aan een stuk naar haar willen kijken, maar dan zonder dat ze het merkt. Hij is zelfs ook een beetje verliefd op haar fiets. Hij ...

PARDAF!! Tingelingeling ...

'O!' roept Lise. Ze knijpt haar remmen dicht.

'Au! Au!'

Dat stomme colablik had Arne niet gezien. Beduusd krabbelt hij overeind. Hij heeft overal pijn. Zelfs zijn fiets doet pijn.

'Gaat het?'

'Ja, hoor', zegt hij stoer. Hij telt hoe veel schrammen en builen hij heeft en trekt dan ook zijn fiets overeind.

'Is er iets aan je fiets?'

'Nee'.

'Zul je straks nog kunnen dansen?'

'Jaja'.

'Heb je pijn?'

'Neenee. Kom, we rijden door'.

'Oké.'

Ke-tjoenk-ke-tjoenk-ke-tjoenk-ke-tjoenk .. , gaat het dan. De mensen kijken om en lachen. Ook Lise vindt het grappig.

'Je hebt nu een zingende fiets, meester', zegt ze.

'Ja, hé, mevrouw de directrice', lacht Arne groen. 'Het is een housefiets'.

De prikkelende, sappige kinderfuif is een uurtje later al in volle gang. Het bruist, het prikt, het bubbelt. Aan een hoekje van de toog staan de vier gestrafte ouderen. Een week lang hebben ze bij de kinderbrandweer gewerkt en lessen gevolgd in De Linde. Nu mogen ze naar de fuif komen. Aniek heeft gezorgd voor twee flessen rode en twee flessen roze wijn.

'Is er geen witte wijn?' roept mevrouw Veekman met een fuifmondje. 'Ik drink zo graag witte wijn!'

'Wat?'

'Dat ik zo graag witte wijn drink!'

'Maar de witte druiven waren nog niet rijp, mevrouw Veekman!' roept Anaïs terug.

'Dat is een mop!' brult meneer Veekman in het linkeroor van zijn vrouw. Die schrikt zich een aap.

'Zo hard niet, verdorie! Moet mijn oor eraf?!'

'Sorry, schat'.

'Waarom spelen ze geen muziek van de cd Ouderen voor Ouderen? Wat een afschuwelijk lawaai hier. Straks bonst mijn hoofd als een torenklok'.

'Ach, kinderen houden van lawaai. Speelplaatsen op school zijn de vreselijkste plaatsen op aarde'.

'En fuiven!'

'Ik snak naar een sigaret', zucht de pa van Esmeralda, maar niemand hoort het. De pa van Lise drinkt dapper van de roze wijn. Hij krijgt zin om enkele danspasjes te zetten. Maar de wijn drupt van zijn keel in zijn maag en van zijn maag in zijn benen en plotseling voelt hij zich slapjes. Meneer en mevrouw Veekman pakken elkaar vast en draaien enkele rondjes zoals ze dat in de twintigste eeuw deden. Dat gaat erg moeilijk, want de muziek is nu helemaal anders. En de meeste kinderen dansen alsof ze batterijtjes in hun armen en benen zitten hebben.

'Wat een onnozele muziek'.

'Muziek?! Dat is geen muziek. Dat is gerucht, kabaal, lawaai. Daar kan je alleen maar gekke dingen op doen. Kijk maar om je heen'.

'En er worden niet eens noten gebruikt voor die gekke geluiden'.

'Waar is de goede, oude tijd'.

Ach, de heer en mevrouw Veekman leggen er maar het bijltje bij neer. Ze gaan weer aan de toog hangen, bij de rookloze pa van Esmeralda en de rozerode pa van Lise.

'Zou je je pa niet wat in de gaten houden?' roept Arne, terwijl hij een erg ingewikkeld dansje met Lise doet. De pijn van zijn tuimeling met de fiets is hij dapper aan het vergeten. 'Hij ziet al zo roze als die lege fles achter hem'.

'Om vijf voor elf moet hij te voet naar huis. Het is niet ver. Het is veilig. Laat hem maar zijn wijntjes: misschien verklapt hij dan nog iets meer over wat er die nacht op het Rodekoolplein is gebeurd'.

'Slim bekeken van je, Lise'.

Arne kijkt een beetje langer dan gewoonlijk in haar ogen als sterretjes. Dan komt plotseling Joren opdagen.

'Hé, meester Arne! Mag ik deze dans van u afsnoepen?'

'Eh ...' doet Arne beteuterd.

'Ik heb mijn beste kleren thuisgelaten!' roept Joren.

'Oké', lacht Lise. 'Je doet het de laatste tijd wel wat beter op school'.

Ze pakt Joren beet en zwiert hem in het rond.

'Overmorgen hoekenwerking voor jou, knul', gromt Arne jaloers. Hij gaat naar de toog en zoekt de pa van Lise op. Ondertussen houdt hij wel een oogje in het zeil.

'Hallo,' zegt hij, 'smaakt de roze wijn?'

'Keitoffe fuif!' roept Lise's pa. 'Moesten jullie eens meerr doen. Kan de gemeenteraad daarr voorr zorgen?'

'In Bladerdam is er maar één kinderfuif per jaar. Het is meer een gewoonte van de oude jongeren en de jonge ouderen uit de 20e eeuw'.

'Feesten is toch heerlijk?'

'We hebben het veel te druk met op- en afvoeden'.

'O'.

Een onweerswolk trekt over het roze gezicht van Lise's pa. Plotseling trekt nog een andere wolk voorbij: met veel gesis wordt een grote portie fuifrook de zaal ingespoten. Even hangt er een dikke mist. Joren en Lise zijn nu verdorie onzichtbaar geworden. De pa van Esmeralda kijkt verlekkerd naar al die rook.

'Net slaapgas!' roept Lise's pa.

'Wat?' schreeuwt Arne.

'Het is net slaapgas! Nu kunnen ze hier allemaal weer slapen als rozen en opstaan met hoofden als bonzende klokken, hahaha! Oei!' Hij slaat een hand voor zijn mond.

'Zei u daar: slaapgas?!' vraagt Arne. Plotseling gaat er een gloeilampje boven zijn hoofd branden. Hij kijkt de kerel onderzoekend aan. Dan spiedt hij de dansvloer af. Oef, gelukkig: daar doemt Lise alweer op. Ze danst nu alleen.

'Weet u iets over slaapgas?' herhaalt hij, terwijl hij weer opzij kijkt. Maar de pa van Lise is foetsjie. Zomaar verdwenen. En het is nog lang geen vijf voor twaalf. Arne molenwiekt met zijn armen naar Lise. Ze merkt het niet.

'Kijk: dat is ook een nieuwe dans zeker, schat?' vraagt meneer Veekman.

'Die jongen moet zijn batterijtjes laten nazien', zegt Esmeralda's pa, terwijl hij gretig naar een sliert fuifrook hapt.

'Hei, Lise!' roept Arne. Dan holt hij plotseling naar de dansvloer.

PARDAF!!

'Au! Au!'

'Miààuw! Miààuw!'

Wie had nou Patsy hier vanavond verwacht!? Arne alleszins niet. Alweer molenwiekend tuimelt hij op de allergekste manier op de grond, vlak voor de voeten van Lise. Tweede keer vandaag!

'Dat noem ik geen dansen meer!' roept mevrouw Veekman.

Kreunend blijft Arne liggen. De muziek valt stil. De rook trekt weg. Enkele kinderen buigen zich bezorgd over de saltospringer. En ondertussen verdwijnt Lise's pa stiekem door een zijdeurtje.

Ja, op een prikkelende, sappige fuif kan er van alles gebeuren.

'Arne, waarom deed je dat!?' roept Lise. Ze begint bijna te wenen, want Arne ligt er maar krikkemikkig bij. Zijn rechterarm ziet er uit als van een kapotte pop.

'Au! Au! Au!' roept hij. Hij grijpt naar die rechterarm, maar kreunt nog meer.

'Ik laat de ambulance komen', beslist Jelle de brandweercommandant. Lise knikt.

'Ja, doe dat. En haast je: hij valt flauw'.

'Hij kan nu niet meer vallen; hij is al gevallen'.

'Geen melige mopjes asjeblief, Joren!'

Op kamer 88 van de Kaduke-Kinderenkliniek doet Arne lodderig een oog open. En nog een. Wie zijn die schimmen? Wat mompelen ze? Waar is hij? Hij richt zijn hoofd wat op. Dat is een lastig karwei. Hij verkent zijn lichaam. Het ligt in een bed. Zijn rechterarm zit in het gips. Hij hangt in een lus ergens boven hem. Langzaam trekt de mist uit zijn hoofd weg.

'Hoi, tuimelaar', lacht Lise.

'Hoi, Arne', zegt Bernd.

'Eindelijk!' zucht Anoeek.

'Ik heb een cadeautje voor je meegebracht', zegt Alejandra.

'Eh ... leef ik nog?' vraagt Arne dan, beduusd. 'Of ben ik in de hemel?'

'Je bent springlevend, hoor. En je ligt in de Kaduke-Kinderenkliniek'.

'Ja, springen kun je wel'.

'Is er veel stuk aan mij?'

'Alleen je arm. Hij is op twee plaatsen gebroken'.

'Hoe ... hoe ben ik hier geraakt?'

'Je was bewusteloos na je tuimelpartij op de fuif. We belden een ambulance'.

'Asjeblief, meneer de vijfde schepen', zegt Alejandra. 'Een cadeautje van de kindergemeenteraad'.

'Dank je wel'.

'Zal ik het voor je opendoen? Je hebt maar een arm over'.

'Ja, hoor'.

'Heb je pijn?'

'Alleen mijn hoofd is raar. Het is precies alsof er televisiesneeuw in zit. Het ruist en het ... het ... ik zie allemaal stipjes voor mijn ogen'.

'Hé, dat zijn wij, hoor'.

'Ik herken jullie wel', glimlacht Arne.

'Ha: je kunt er al om lachen. Weet je dat we hier gisteren ook al waren? Je sliep als een roos'.

'Niks van gemerkt'.

'Je bent wel een echte tuimelaar', zegt Lise. 'Eerst val je van je fiets, en dan maak je zo'n gekke bokkensprong op de fuif. Nu moet ik je vervangen op school'.

'Maar wat deed Patsy eigenlijk op de fuif?'

'Poezen willen ook feesten. En Patsy is een stadhuispoes. Het gemeentehuis is haar thuis'.

'Hoe lang moet ik hier blijven?'

'Drie dagen'.

'Daarna zal ik een tijdje links moeten leren schrijven en tekenen'.

'Ja, en zingen ook, aan de linkerkant van je mond'.

'Ach, de Engelsen rijden wel links'.

Geritsel van papier.

'Zo,' zegt Alejandra, 'hier'. Ze mikt de prop pakpapier in de snippermand en stopt Arne een maanbol toe. Hij is zo groot als een voetbal, en toont alle kraters, heuvels, gleuven, rotsen en beddingen op de maan. Een prachtig hebbende is het.

'Hé, tof! Dank je wel'.

'Die kun je in de klas goed gebruiken. Volgend jaar is er weer een bemande vlucht naar de maan, hé'.

'Zeker weten. Ik zet hem naast mijn wereldbol'.

'Hoe komt het eigenlijk dat je zo plotseling op me afstormde?' wil Lise weten. Arne denkt even diep na. Met zo'n ruisend hoofd is dat ook al een lastig karwei.

'Omdat ik je graag zie', zou hij willen antwoorden. Maar hij durft niet; er zijn nog anderen in de kamer.

'Slaapgas', zegt hij dan.

'Hé!?' doen Anoeke, Lise, Bernd en Alejandra. 'Hé?!'

'Slaapgas', knikt Arne ernstig. 'Jazeker: slaapgas'.

'Bedoel je .. bedoel je die rookpluim op de kinderfuif?'

'Neenee. Echt slaapgas'.

'Vertel op!'

En dan doet Arne het verhaal van zijn gesprek met de pa van Lise. En hoe die plotseling als een haas verdween. En hoe hij dan zelf ..

'Welhebbevanje!' zegt Lise.

'Grote gribus!' roept Alejandra.

'Ouderen toch!' zucht Bernd.

'Glaasje op: niet langer zwijgen', knikt Anoeke. 'Nu weten we het eindelijk. Arne: je bent een kraan'.

'Ja, maar een kraan met een arm', lacht Arne. 'En een hoofd als een tol'.

'Als je terugkomt, zetten we onze handtekening op je gipsen arm. Zo wordt het nog een echt kunstwerk'.

'Ik hang die dan aan het plafond in mijn klas, zwevend boven mijn maanbol en wereldbol, als herinnering'.

'Hahaha!'

'Nou, die pa van mij ...', zegt Lise dan. 'Doen we daar nog iets aan?'

'Ach'.

'Als schepen van opvoeding en afvoeding zou ik zeggen: nee', zegt Arne.

'Maar dat is toch erg: kinderen verdoven met slaapgas? Midden in de nacht een vuur stoken en zelfs de brandweer verdoven?'

'Ze hebben zichzelf nu al genoeg gestraft', zegt Alejandra.

'Ja, en ze hebben al bij de brandweer gewerkt en extra lessen gevolgd'.

'Volgens mij komt het idee van het slaapgas van die vreselijke mevrouw Veekman'.

'Dat zou me geen purperen haar verwonderen, haha!'

'Laat mijn pa nou maar gerust', beslist Lise dan. 'Hij zal vanzelf al wel in de piepzak zitten doordat hij zo loslippig was. We doen lekker niks. Arne, ben je moe?'

'Mm ...', mompelt Arne. Komt het door over dat slaapgas te spreken? De maanbol rolt uit zijn linkerhand, naast hem in bed. En de linkshandige tuimelaar tuimelt andermaal ... in een diepe slaap. Zonder slaapgas. Op kousenvoeten verlaten de bezoekers kamer 88 van de Kaduke-Kinderenkliniek.

Alleen de witte arm van meester Arne herinnert nog aan de voorbije gebeurtenissen. Voor de rest blijft alles bij het oude, nou: jonge. De kinderen van Bladerdam zijn druk in de weer om de ouderen verder op en af te voeren. Soms zijn er nog problemen. De pa van Anaïs en Franklin wil weer thuis komen wonen, bij ma. Het gaat niet goed tussen hem en zijn vriendin, de ma van Anoeke. De drie kinderen steken daar echter een stokje voor.

'Ons huis is geen duiventil', zeggen Anaïs en Franklin. 'En ma redt het best wel zonder jou, hoor. Als eenoudergezin hebben we het dik naar onze zin'.

'Jullie hebben ervoor gekozen', zegt Anoeke tegen haar ma en haar vriend. 'Nu gaan jullie je gedragen zoals behoorlijk afgevoede ouderen. Stop met die kinderachtige spelletjes en geef elkaar een zoen'. De twee beteterde ouderen duwen vlug hun gezichten even tegen elkaar.

'In de twintigste eeuw gingen volwassenen even gezellig uiteten als ze ruzie hadden. Doen jullie dat ook maar. Wil je wat extra zakgeld?'

'Eh ... ja', knikt haar ma.

Een weekje later is alles weer bijgelegd. Ja, de Bladerdammers van de eenentwintigste eeuw hebben hun oude pappenheimers goed in de hand.

Vlak voor de grote vakantie rinkelt de telefoon bij burgemeesterin Alejandra. Het is burgemeester Tom van de naburige stad Hemelsbreedte.

'Alejandra hier. Goeiemorgen'.

'Dag collega. Je spreekt met Tom, de burgemeester van Hemelsbreedte'.

'O, hallo. Fijn dat je opbelt. Alles kits in Hemelsbreedte?'

'Eh ... eigenlijk niet. Daarom telefoneer ik even. Om je raad te vragen'.

'Wat is er dan wel aan het handje?'

'Onze ouderen komen in opstand tegen het zomerkamp in juli. Ze willen niet gaan. Thuis, in de firma's, op de kantoren en in de ouderdagverblijven houden ze al twee dagen lang een zitstaking. Ze blijven gewoon op hun zitvlees op hun stoelen zitten en voeren niks uit. Zo'n zomerkamp is toch fijn voor ze?'

'O,' zegt Alejandra, 'wij hier hebben ook al afvoedingsproblemen gehad, hoor. Bij ons stookten ze een nachtelijk vuur en spotten ze slaapgas in alle kinderkamers. Er is zelfs een gebroken arm van gekomen'.

'En wat heb je daaraan gedaan?'

'Eerst was er een streng ouderverhoor. We pikten de vier haantje-de-voorsten uit. Ze kregen extra taken. Later mochten die vier dan naar onze kinderfuif komen. Alles is weer rustig nu'.

'Heb je goede raad voor mij?'

'Kies drie of vier van de grootste monden uit, spreek ze apart, en ze vallen zo door de mand. Zeker weten dat die zitstaking er gekomen is door enkele aanstokers. Als ze in groep zijn, voelen ze zich altijd sterker. Zijn ze alleen, dan worden ze zo mak als lammetjes en vallen ze zo door de mand. Enne ... hebben jullie daar in Hemelsbreedte geen kaduke, ongemakkelijke stoelen? Een ouderzitstaking is gemakkelijk te breken. In de twintigste eeuw zaten de ouderen ononderbroken op stoelen, in sofa's, op canapés. Zorg voor dingen die hun zitvlees doen afzien. Dan komen ze wel tot inkeer'.

'Mm ... misschien valt dat wel te proberen'.

'En dat zomerkamp van jullie: weet je wat? Zorg voor wijn en bier. Dan worden ze zo zacht en zo week als watjes'.

'Gaan ze dan niet uit de bol om revolutie te maken?'

'Ach, ouderen houden niet echt van revolutie, vooral niet in de zomer. Geef ze lekker eten, een flesje wijn, laat ze hun stomme sigaretten en pijpen opsteken, en deel speelkaarten uit. Dat is hùn slaapgás, haha! Meer hoeven ze echt niet. Het grote werk is aan ons. Je zult zien: het lukt. Weet je wat het is met jullie zomerkamp? Ouderen houden helemaal niet van verandering. Het is een ouderwetse gewoonte uit de twintigste eeuw dat ouders niet naar de grote vakantie verlangden, omdat hun kinderen dan zolang thuis waren. Daar wringt het schoentje. Het is een overblijfsel uit de vorige eeuw'.

'Je zult wel gelijk hebben, Alejandra. Je hebt ook al veel ervaring, hé. Bladerdam is een schoolvoorbeeld voor alle kinderen van de eenentwintigste eeuw'.
'... en voor alle ouderen', voegt de burgemeesterin er trots aan toe. 'Dank je voor het complimentje'.

'En jij bent bedankt voor je goeie raad. Vanavond nog roep ik de kindergemeenteraad van Hemelsbreedte samen. We zullen jouw voorstellen bespreken. Eh ... zin in een glaasje dit weekend? Als burgemeesters onder elkaar?'

'Eh ... even mijn agenda bekijken, een minuutje'.

Alejandra speelt wat piano op haar zakcomputer. Dan sluit ze haar ogen en tovert het gezicht van Tom te voorschijn. Dat duurt zeventien seconden. Ze opent haar ogen weer.

'Nee, dank je', zegt ze dan. 'Een andere keer misschien. Ik heb het zo druk dit weekend met hondenpoep en autowasverslaafden'.

'Jammer', zegt Tom. 'Nou, tot binnenkort dan?'

'Beloofd', zegt Alejandra. Ze mikt de hoorn in de haak en slaakt een diepe zucht. Dit weekend gaat ze lekker vissen met die megakerel van een Jenze. Maar niemand mag het weten: vissen is zo heel erg ouderwets, echt iets uit

de twintigste eeuw. En dat van Jenze, nou: dat weet beter ook maar nie-mand. Iedereen koestert wel een paar geheimpjes. Vooral burgemeesters.

Ze kijkt al uit naar dat ontspannend weekend: veters losgeknoopt, haren in de war, een kauwgumbal in elke wang, kleren om bij te gillen en liters rode limonade. Hopelijk vergeet Jenze zijn katapult niet mee te brengen. En het mag ook lekker pijpenstelen regenen. Dat is goed voor het vissen. Mooie weerpraatjes zijn voor ouderen. Wat is er leuker dan badnat met je haren in je tanden en op je blote ...

Ringg!!

Daar gaat die verrekte telefoon weer. Een burgemeester heeft nooit eens enkele minuten dagdroomtijd.

Ringg!!

'Jàh, zég!'

'Hallo?'

'Zeker weten dat je niet kunt hé, dit weekend?'

'Maar Tom toch!' roept Alejandra. 'Nee: een volgende keer'.

'Nou, het was maar even proberen. Ik geef het nooit op. Hoe zou ik anders burgemeester geworden zijn?'

'En ik dan?' zegt Alejandra. 'Nee dus. Later misschien. Da-ag'.

'Dag collega'. Klik. Klik.

'Jàh, zég! Psst ... Psst ...'. De stadhuispoes Patsy hupt snorrend op de schoot van de grote baas.

'Zal ik een visje voor je meebrengen?' fluistert Alejandra in haar oor.

'Je hoeft eenf weten hoe ik daarnaar verlang, meifje', zegt Patsy. Maar zelfs een perfect afgevoede burgemeesterin begrijpt geen kats.

Er hangt een hittegolf over het land. Bladerdam en Hemelsbreedte liggen te blakeren onder de zon, die gloeiende speren naar de aarde gooit.

'De schuld van de ouderen uit de twintigste eeuw', beweren kwatongen. 'Ze hebben in de vorige eeuw bossen gekapt, spuitbussen gebruikt, oorlogen met chemische wapens gevoerd, hormonen gespoten, mest over de aarde uitgestrooid en elke ouder had ook nog eens zijn eigen auto om de omgeving mee te vervuilen. En kijk nu: de natuur is in de war. Alles is bezoedeld en vervuild. Het sneeuwt in mei, het is vijftien graden in december en nu, in juli, worden we gebraden als kippen'.

'We zullen een tienjarenplan opstellen', zegt Alejandra. 'Je moet niet achteromkijken naar de vorige eeuw. De ouderen zijn bezig met hun afvoeding, nu komt de tijd om ook de natuur te herstellen. Wat doen we eraan? Ik wil dat onze kinderen later over ons, toekomstige ouderen, niks dan goeds kunnen vertellen'.

'Zonnepanelen die voor energie zorgen, zo veel mogelijk'.

Overal nieuwe bomen en struiken planten'.

'Spuitsbussen: weg ermee'.

'Gratis fietsen in de stad'.

Verslaggeefster Lise tokkelt weer ijverig op haar laptop.

'Maar dat gebeurde allemaal voor een stuk ook al in de vorige eeuw', merkt Tamara op. 'Alleen met het verkeersprobleem hadden ze heel veel moeite. Er waren veel te veel auto's, en dus monsterfiles en extra vervuiling'.

'Dat is ondertussen ook al opgelost, hé: de kinderen zijn nu de baas over de autosleutels van de ouderen'.

'Zeg, overdrijven we niet een beetje? Eén hittegolfje in de zomer, een sneeuw-
bui in mei en wat lente in december zeggen toch weinig? Kan dat niet toevallig zijn?'

'Maar het sneeuwde dit jaar zelfs in de woestijn! Echt waar: het stond in de krant'.

'Pff ... krantenpraat'.

'Moet dat ook op mijn laptop?' lacht Lise.

'Hé: misschien sturen al die computers het weer in de war!'

'We lijken wel oude mensen: zitten we hier verdorie in de gemeenteraad weer-
praatjes te verkopen en te zeuren over de zon!'

Alejandra klopt met haar hamer op tafel.

'Wat kunnen we hier in Bladerdam doen?' vraagt ze. 'En kom niet af met pa-
rasolletjes tegen de zon, hé!'

'Hahaha!'

'Als het zo heet is, kunnen we enkele dagen lang alle autoverkeer verbieden'.

'Dat is een goed voorstel', knikt Lise. En ze begint weer te tokkelen.

'Er moeten weer uitvinders komen, zoals in de vorige eeuw'.

'En wat moeten die dan wel uitvinden?'

'De vier seizoenen moeten ze opnieuw uitvinden'.

'Hahaha!!'

'Jullie hebben een zonnesteek', zegt Alejandra. 'Mijn hele gemeenteraad is
knettergek geworden'.

'Wij willen limonade!'

'Wij-wil-len-li-mo-na-de!'

'WIJ-WIL-LEN-LI-MO-NA-DE!'

'Al goed, al goed!' roept de burgemeesterin. Ze klopt nu zowat haar hamertje
aan splinters. En zo eindigt de hittegolfkindergemeenteraad van Bladerdam in
de grootste verwarring.

'Dat gebeurde in de twintigste eeuw in de oudergemeenteraad ook', mompelt
Lise. Ze stopt haar laptop weg en gaat in het rijtje staan bij de limonadekoel-
kast. Zelfs die koelkast zweet dikke druppels. Patsy ligt er aan de zijkant te-
genaan gevlijd, met haar voorpoten gekruist en haar ogen dicht. Een poes kan
haar kattenpels niet zomaar door een t-shirt vervangen. Daarom dagdroomt
ze over een koel luilekkerland.

Aan de burgemeesterin van Bladerdam

Wij, de oudervereniging van Hemelsbreedte, momenteel tegen onze zin op zomerkamp in Molmheide, laten u weten dat wij de burgemeester van Hemelsbreedte, Tom, bij zijn bezoek aan ons zomerkamp ontvoerd hebben. Hij zit verborgen op een geheime plek. De heer Tom heeft u aangeduid als onderhandelaar bij de besprekingen. Wij willen spreken over het opvoeden en het afvoeden van ouderen. Gelief dringend af te komen.

*PS Breng geen kinderpolitie mee, of het loopt verkeerd af met Tom.
Kom alleen!!*

Getekend: 44 boze ouderen.

'Asjemenou!' Met een ruk springt Alejandra overeind. Patsy krijgt een onverwachte mep en vlucht miauwend weg.

'Asjemenou! Kidnapping! Dat is erger dan ... dan ... dan slaapgas!'

Zenuwachtig met haar vingers op de raadstafel tokkelend overlegt Alejandra wat haar te doen staat.

'Kom alleen!!!' leest ze nog eens. Zou ze .. Ze grijpt naar de telefoon, maar aarzelt dan. Dan neemt ze een besluit. Als burgemeesterin heeft ze geleerd vlug besluiten te nemen. Ze schrijft een kort briefje, dat ze in het midden van de tafel legt.

Aan de gemeenteraadsleden

Moest dringend weg. Stop. Als ik tegen dinsdagmiddag 12 uur nog niet teruggekomen ben, verwittig dan de kinderpolitie. Stop. En open dan deze envelop. Stop. Niét vroeger!!

Alejandra.

Op een ander snippertje papier schrijft ze MOLMHEIDE, stopt dat in een envelop, kleeft die dicht en legt die naast het briefje.

Een trein en een bus later is de burgemeesterin van Bladerdam in het lieflijke Molmheide, een aardig dorpje in een mooie omgeving.

'Hier kan je toch niet anders dan tot rust komen, maar ach,' moppert Alejandra half hardop, 'maar ach: de ouderen verknalden het weer. Net zoals ze in de twintigste eeuw de natuur onveilig maakten met hun barbecuestellen, transistorradio's en lelijke caravans. Ook toen al liep het mis met ze'.
In het centrum van het dorp staat een wegwijzer:

ZOMERKAMP HEMELSBREEDTE 1,5 km

Alejandra haakt haar duimen achter de draagriemen van haar rugzakje vast en begint aan de tocht. Het is een weertje om naar te fluiten. De lucht ziet zo blauw als op een ansicht uit Griekenland en daarin zwemt de zon als een eierdooier. Maar daar heeft Alejandra geen oog voor. De gedachten tolleren in haar hoofd rond.

Wat als ze haar ook kidnappen?

Zullen de gemeenteraadsleden in Bladerdam kunnen wachten om de kinderpolitie te alarmeren?

Wat willen de 44 boze ouderen precies?

Hoe zou het met de gevangen burgemeester Tom zijn?

Waarom heeft hij haar aangeduid als onderhandelaarster?

Na ongeveer een kilometer stappen naderen twee Harley Davidsons. Het grom is al van ver te horen. Alejandra houdt halt. De motorrijders steken hun hand op.

'Ik heb het al gehoord en gezien, hoor, domoren', mompelt ze. Met veel pruttelende en puffende grasmaaimachinegeluiden vallen de motoren stil. De motorrijders duwen de klep van hun helm naar omhoog. De een heeft een snor; de ander niet. Ze hebben allebei rimpels. En ze zweten dapper.

'Dag boze ouderen', zegt Alejandra kalm. 'Ik ben de burgemeesterin van Bladerdam. Waar is Tom?'

'Hoho, juffrouw de burgemeesterin! Niet zo hard van stapel lopen, hé! Wij delen hier de lakens uit. Stap maar op bij mijn vrouw achterop', zegt snorremans. 'Dan zul je wel zien'.

'Oké', knikt Alejandra. Ze klautert op de duozitting van de gerimpelde ouder zonder snor. De motorrijders klappen hun helm weer dicht. Met hun zakdoek wrijven ze eerst nog de dode muggen en vliegen van hun kijkklep. Pruttelend en puffend en grommend nemen ze dan een bochtje over de weg en zetten koers richting zomerkamp. Het gaat razendsnel. De wind harkt Alejandra's kruidnagelbruine krullen pal achterover. De zon schroeit haar gezicht. Via hobbelige zandpaadjes en schemerachtige boswegels met een dak van blaren over komen ze plotseling op een open plek tussen de bomen. De motoren vallen stil. Alejandra huft van de duozitting. Aan de rand van de open plek ziet ze een grot. Voor de grot zitten enkele ouderen. Ze hebben een vuurtje gestookt, ook al is het snikheet.

'Typisch ouderwets', denkt Alejandra. 'Stop ouderen in een snoeiheet bos, en ze maken vuurtjes. Ze stammen echt wel van holbewoners af'.

Boven het vuurtje wordt barbecuevlees geroosterd. Het vet druipt sissend in het vuur. Er zijn pensen, koteletten en vleespennen met allerlei onsmakelijks op geprikt.

'Ha! De burgemeesterin is daar!' wordt er geroepen. Enkele ouderen krabbelen overeind.

'We hebben nog een lekker stuk vlees hier in de grot!' zegt de besnorde motorrijder. Hij heeft zijn helm afgezet. Zijn grijze haren plakken op zijn schedel. Zweet loopt in straaltjes van zijn gezicht. Zoals het vet uit die koteletten druipt.

'En als je niet oplet, roosteren we dat stuk hier ook boven ons vuur'.

'Hahaha!'

'Er staan zware straffen op kidnapping en op het roosteren van mensenvlees', zegt Alejandra.

'Pff ... kinderpraat'.

'Wat moet er nu gebeuren?'

'Je hebt de kinderpolitie toch niet verwittigd?' De man kijkt haar scherp aan.

'Nee'.

'Zeker weten?'

'Jaja'.

'We hebben overal lijfwachten uitgezet. Als we merken dat er iets niet pluis is, houden we Tom alsmaar langer vast. En jij erbij'.

'Jaja, dat weet ik'.

'Kom'.

De man wenkt Alejandra mee de grot in. Enkele ouderen gaan ook mee. Er branden enkele kaarsen. In een hoeknis staat een oud Mariabeeld uit de vorige eeuw. Eronder zit burgemeester Tom van Hemelsbreedte, op de grond. Hij leunt met zijn rug tegen de wand van de grot. Het is er kil.

'Ah, eindelijk, Alejandra', zegt hij.

'Dag Tom. Hoe gaat het? Slecht zeker?'

Tom haalt zijn schouders op.

'Wees dan maar eens vriendelijk en kom dan maar eens op bezoek', zegt hij boos. 'Ze hebben me ontvoerd en naar die stomme grot gebracht. Ik zit hier al anderhalve dag'.

'Je bent beschermd door Maria, hihi. Krijg je wel te eten?'

'Ja. En ik heb ook een slaapzak. Ze houden de wacht bij mij en ze roosteren voortdurend varkensvlees'.

'Waar is de rest van de 44 boze ouderen?'

'Die kamperen in tenten buiten het bos'.

'Er waren toch kinderen mee om hen te bewaken?'

'Die kinderen worden nu door hen bewaakt, in een aparte tent'.

'Nou, genoeg kinderburgemeesterpraat nu', zegt Snorreman. 'Ter zake. We willen onderhandelen. Ga zitten'.

'Waar?'

'Op de grond natuurlijk. Dit is toch een zomerkamp? Of heb je een ongemakkelijke, gammele ouderstoel uit Bladerdam meegebracht? Zouden we brandhout van kunnen maken, hahaha!'

Vier ouderen en twee kinderburgemeesters vormen een kring op de grond in de grot.

'Nog bedankt dat je gekomen bent', zegt Tom tegen Alejandra.

'Maar waarom net ik?'

'Omdat ... ' zegt de besnorde ouder in zijn plaats, 'omdat jij een burgemeesterin bent, een heel strenge, omdat Bladerdam vlakbij Hemelsbreedte ligt en omdat Tom jou heeft aangeduid. Bladerdam is een heel slecht voorbeeld voor Hemelsbreedte. Hé: ben je misschien zijn liefje, hihi?'

'Pff ... '.

Tom kleurt rood. Alejandra haalt haar schouders op.

'Ja, ter zake dus. Hemelsbreedte begint te veel op Bladerdam te gelijken. Het barst er van de ongelukkige ouderen. En dit zomerkamp: het lijkt meer op een strafkamp. De kinderen hebben het voor het zeggen. Eh ... nu niet meer, ze zitten opgesloten in een tent. Het komt hierop neer: wij, ouderen, willen niet meer opgevoed of afgevoed worden. We hebben onze portie al gehad'.

De drie andere ouderen knikken heftig.

'Het afvoeden is slecht voor ons hart'.

'We zijn geen kinderen meer'.

'Vroeger was alles beter'.

'Vroeger, in de vorige eeuw?!' merkt Tom schamper op. 'O ja: de ene na de andere oorlog. Stakingen. Opstanden. Vervuiling. Chaos in het verkeer. Dode bossen. Kinderen met problemen. Jullie hebben er een potje van gemaakt'.

'Dat vind ik dus ook', knikt Alejandra. 'We hebben het echt wel goed met jullie voor. In de eenentwintigste eeuw moet alles weer in orde komen. Maar de kinderen moeten het doen. Jullie hebben er niks van gebakken'.

'Maar we willen niet in schreeuwlelijke kleren rondlopen, struikelen over veters, kauwgum kauwen tot we kiespijn krijgen, opgesloten worden in ouderdagverblijven, onze autosleutels telkens weer inleveren of limonade drinken die naar kattenpis smaakt'.

'In bijna geen enkel café in Hemelsbreedte kunnen we wijn of bier krijgen'.

'Hier op kamp krijgen we cola bij ons ontbijt, stel je voor!'

'En wat zal er gebeuren als jùllie ouder worden? Zul je dan ook de verse kinderen de baas laten spelen?'

'Wij zullen de nieuwe ouderen zijn', zegt Alejandra. 'We redden het wel, samen met de nieuwe kinderen'.

'Hebben wij dan zo veel slechte dingen gedaan vroeger?'

'Het wordt tijd dat de kinderen de wereld regeren. Sommige koningen en keizers uit lang vervlogen tijden waren ook kinderen'.

'Pff ... gelukkig dat die tijden lang vervlogen zijn'.

'Verwende nesten, ja'.

'Kan er nu iets gedaan worden aan dat ellendige op- en afvoeden van ouderen? Of moeten we burgemeester Tom echt boven ons barbecuevuurtje roosteren?'

'Wat willen jullie eigenlijk?' vraagt Alejandra.

'De ouderen moeten weer de baas worden'.

'Dat kan niet meer. Overal in het land hebben de kinderen de touwtjes in handen. En tussen twee haakjes, ik zeg het nog een keer: op het roosteren van burgemeesters staan ook heel strenge straffen. Kijk maar uit voor de Nationale Kinderwacht. Dat is wat anders dan de kinderpolitie van Bladerdam of Hemelsbreedte!'

'Heel strenge', knikt Tom.

De vier ouderen kijken elkaar met gefronste wenkbrauwen aan.

'Even apart beraadslagen', zegt de besnorde man dan.

'Oké'.

De vier schuiven een eindje op en beginnen druk onder elkaar te mompelen.

'Ik verlang naar mijn gemeentehuis', zegt Tom.

'Heb je mijn raad dan niet opgevolgd?' vraagt Alejandra.

'Ach .. niets hielp. Het zomerkamp is een ramp. Het was een slecht idee. In de twintigste eeuw wilden de ouderen wel voortdurend op vakantie. Ja, toch? Ze deden er zelfs hun huisdieren voor naar het asiel en hun kinderen stopten ze weg bij saaie tantes en ooms. En kijk nu: ze willen niet op zomerkamp'.

'Tja'.

'Hoe zullen we verder onderhandelen?'

'Ik heb al een burgemeestertruukje voorbereid', zegt Alejandra.

'O ja?'

'Zul je straks wel zien'.

De vier ouderen zijn uitgemompeld. Ze vormen een kring rond hun gijzelaar en hun onderhandelaarster.

'Kijk, het zit zo: we willen ...', begint een ouder die nog niks heeft gezegd.

'Stop!' Alejandra heft haar rechterhand op.

'Maar ... '.

'Ik heb zelf een voorstel', zegt ze vastberaden. 'Tom wil een toegeving doen, nietwaar Tom?'

'Eh ... ja', zegt die verbaasd.

'We luisteren'.

Tom is bereid om het zomerkamp af te blazen. Jullie mogen nu onmiddellijk terug naar Hemelsbreedte. De gevangenen kinderen moeten uit de tent bevrijd worden. Tom moet verlost worden. En thuis, in Hemelsbreedte, is er zaterdagavond een verzoeningsfeest met ouderen en kinderen, bier en limonade. We

willen er met de kindergemeenteraad van Bladerdam ook graag bij zijn. Wat denken jullie daarvan?'

'Hm', gromt snorremans. 'En wat als we niet willen?'

'Dan komt de Nationale Kinderwacht jullie zeker op het spoor. Ik heb op het gemeentehuis in Bladerdam al een alarmbericht achtergelaten'.

'Tja ...'.

'Wel?'

'Goed dan', knikt de kerel. Hij kijkt naar zijn drie kornuiten. Die knikken ook.

'Mogen we een politieke ouderpartij oprichten?'

'Dat moet je aan je eigen burgemeester vragen'.

'Tom?'

'Dat wil ik wel toestaan', zegt die.

'Oké dan'.

'Tom en ik willen nog een lift achter op jullie Harleys tot aan de bushalte in Molmheide'.

'Dat kan'.

'En een woord is een woord, hé!' zegt Alejandra streng.

'Een man, een woord', zegt de motorrijder.

'Een vrouw, een woordenboek', mompelt een andere ouder. Gelukkig heeft de burgemeesterin dat niet gehoord.

Een kwartier later is alles in kannen en kruiken. De crisis is opgelost. Opgelucht pakken de 44 boze ouderen hun koffers. De twee burgemeesters krijgen een lift. Op de open plek in het bos met de Mariagrot in Molmheide blijft alleen nog wat smeulende as achter. De ouderen hebben met vuur gespeeld, net als in Bladerdam. Maar ze hebben alweer verloren.

En zo, in die hete zomer, wordt het weer rustig in Hemelsbreedte en Bladerdam. Hemelsbreedte krijgt er wel een politieke ouderpartij bij. Maar ach, na amper een week al valt die uiteen in drie andere kleine partijtjes die alle drie boos zijn op elkaar. Echt ouderwets. Op de verzoeningsfuif in Hemelsbreedte staan drie groepjes ouderen apart te pruilen. De kinderen trekken er zich niks van aan.

'Wanneer drinken we nu eens samen dat glaasje dat je beloofd hebt?' vraagt Tom aan Alejandra.

'Daar zijn we nu net mee bezig, Tom'.

'Ach, is dat weer een burgemeesterstruukje?' zucht de burgemeester van Hemelsbreedte. Alejandra lacht.

'Wees maar blij dat ze je niet geroosterd hebben'.

'Slaapgas ... vuren ... ontvoeringen: wat zullen we nog allemaal meemaken? Hopelijk krijgen we in de eenentwintigste eeuw geen Derde Ouderoorlog'.

'We moeten de ouderen zoet houden', zegt Alejandra peinzend. 'Ik denk eraan om in Bladerdam een ouderpark aan te leggen. Daar kunnen ze alles doen wat

ze graag doen: namiddagje bowlen, op banken zitten suffen en babbelen, traag wandelen, kaartspelen, staren naar rustgevendende fonteintjes. Er komt ook een looppiste, of nee: zo'n rad. Vele ouderen gaan als ze 40, 50 jaar zijn plotseling lopen. Voor hun gezondheid of zo. Of omdat ze even het huis uit moeten. Het zijn gewoonlijk net die ouderen die vroeger op school nooit wilden zwemmen of gymen'.

'Goed idee', knikt Tom. 'Misschien doe ik dat ook'.

'Gaan lopen?'

'Nee: een looprad in het park, gekkie!'

'Wie weet wat voor nieuwe uitvindingen er deze eeuw nog allemaal gedaan worden. Ik droom van een wereld zonder auto's en vliegtuigen. Zou dat niet fijn zijn?'

'Maar hoe geraken we dan ergens anders?'

'We kunnen ons wegstralen of laten opzoemen, overal ter wereld, zoals in Star Trek'.

'Wil je niet liever auto's die niet vervuilen?'

'Nee. Straks zijn er meer auto's dan mensen. Het zijn lelijke, lawaaijerige en gevaarlijke ondingen. Die auto's, bedoel ik'.

'Haha. Misschien kunnen we later onszelf ergens naartoe verzenden, zoals een brief'.

'Ja. Waarom niet. Straks landen zelfs weer mensen op de maan'.

'Maar dat gebeurt ook met veel lawaai en vervuiling, hé! En het is duur'.

'Zou de maan gelukkig zijn met menselijk bezoek?'

'Misschien kunnen we tegen het einde van de eenentwintigste eeuw alle ouderen naar de maan afschieten. Dan blijven alleen de kinderen over op de aardbol. Ik heb op de maanbol op school al enkele landingsplaatsen ontdekt'.

'Maar dan zijn wij de ouderen geworden. Nee: de stokouderen'.

'Ach, kind toch. Het is niet makkelijk, hé?'

'Nee', zegt Alejandra peinzend. 'Nee. Misschien leg ik in Bladerdam toch ook nog een kinderpark aan. Ik heb eigenlijk trek in massa's ijs, gillen op een ouderwetse roetsjbaan, een breed glimlachende hamburger, dagdromen op een schommel en giechelen om dwaze jongenskuren'.

'Ja, wij kinderbουργemeesters hebben daar allemaal niet veel tijd meer voor over'.

'Doe jij nog mee aan de volgende verkiezingen?'

'Kind toch! Wat denk je?'

'Hm'.

'En jij?'

'Ik denk dat Lise burgemeesterin van Bladerdam wil worden. Misschien ga ik wel voor minister'.

'Waw! Wat wil je dan doen als minister?'

'Ha, goeie vraag, Tom. Eigenlijk wil ik dan minister van Meisjeszaken zijn'.

'Meisjeszaken!?'

'Ja, precies. Ik vind dat de jongens het nog te veel voor het zeggen hebben. Ze bekleden de belangrijkste postjes. Toch zijn er meer meisjes dan jongens op deze wereld, want meisjes zijn sterker en leven dus langer. Het grote kinderplan is al bijna geslaagd: we zijn de baas over de ouderen geworden. Nu wil ik nog ... '.

'Ja maar ... ' protesteert Tom. Hij kijkt argwanend naar Alejandra. Maar hij weet niet meer wat te zeggen.

'Ja,' knikt de burgemeesterin van Bladerdam, 'ja: ik zal Lise steunen als ze de nieuwe baas in onze stad wil worden. En ikzelf doe mee aan de nationale kinderverkiezingen. Ik wil op de eerste plaats staan van een lijst vol met meisjes'.

'Hm', gromt de burgemeester van Hemelsbreedte. 'Hm'.

Hij denkt er het zijne over.

Een Derde Ouderoorlog?

Hij loert stiekem naar Alejandra. Die kijkt gewoontjes voor zich uit. Ze nipt even van haar cola.

Een Eerste Meisjesoorlog, ja!

'Kind toch', mompelt hij dan. 'Weer een revolutie?'

-----EINDE-----